

IMMACULATA

4/1998

Č.38

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 1998

(Druhý rok bezprostřední přípravy na Jubileum roku 2000. Téma roku: Duch Svatý)

- Červenec** - Aby jsme působením Ducha Svatého v sobě oživilí teologickou ctností naděje, kterou jsme poznali díky hlásání pravdy Evangelia.
- Srpen** - Aby Duch lásky, který oživoval sv. Maxmiliána, nás učinil v každém prostředí svědky a apoštoly největší Lásky.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě světil Bůh celý řád milosrdenství. Já, ...nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy“, abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

- Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.
- Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.

Milý čtenáři!

Dokud jsme zde na světě, jsme jen poutníky. Církve je putujícím lidem Božím. Putujeme za štěstím do Nového Jeruzaléma. Tato skutečnost je velmi důležitá. Nemůžeme se zastavit, nemůžeme se vracet k tomu, co bylo, ale toužit po tom, co nám je slíbeno a jít dál k Cíli. Poučení z minulosti máme v důvěře a houževnatosti putovat s pokorou za Pánem. Ovšem ne s tou falešně shrbenou, bigotní, ale spíše s pokorou rolníka, který ví, že s půdou a počasím musí počítat, který ví, že na déšť musí čekat a že vítr nezastaví.

Když někdy pochybuješ, opouštějí tě síly a už nemáš naději, noc ducha tě tlačí jako přetěžké břímě, máš chuť všeho nechat - nezoufej, ale vzývej Tu, která souhlasila se Slovem, která Ho nosila ve svém těle, ve své víře. Vzývej Marii z Kány, vzývej Marii z pod kříže, Marii z večeřadla, Marii putující, nevzdávající se, důvěřující. To je Ta, která putuje s námi, je na naší cestě, aby nám ukazovala směr - Ježíše, Života.

Ave maris stella, Ty jsi naše naděje, bez Tebe jsme ztraceni. Tvá záře at nás vede a přivede k Bohu. Naše pouť at je naplněna Duchem, aby Evangelium bylo v našem životě pravdivé. Záchrano naše, ved, posiluj a chraň!

Pokoj Tobě!

o. Josef

Pravá velikost

*Nesnaž se naplnit svou duši
je bez dna
vhod' do ní celý svět
zůstane prázdná.*

*Nehledej světlo pro svou duši
prostoru nemá
vlož do ní všechnu vědu
bude vždy temná.*

*Nechtěj ukojit svou duši
míry nezná
vlíj do ní krásu všech věcí
touhy se nevzdá.*

*Já jsem ta Velikost
pro níž je stvořená
duše tvá, bratře, má sestro
Rozkoš bezmezná a Světlo
tvůj Ježíš, Láska vtělená.*

*P. František Klika
Ze sbírky „Sváteční meditace“*

František z Assisi

Stan Rougier

NĚHA SE STALA ČLOVĚKEM

Jedním z nejkrásnějších podobností Ježíšových je vyprávění o neplodném fíkovníku. Chce nás upozornit, abychom lásku k svému bližnímu neodkládali a nepodmiňovali ji tím, že náš bližní se bude projevovat ušlechtilým ovocem. Kristova láska je nám příkladem: sadař věnuje váhavému fíkovníku pečlivou pozornost, dá mu tu nejlepší prst, úrodnou hlínu, třebaže už tu téměř není naděje, že by to stromu pomohlo.

Před několika lety se konal zajímavý rozhovor s nejbohatším mužem světa: Jak jste se dopracoval k tak obrovskému bohatství, co máte rád, jací jsou vaši přátelé, jak trávíte volný čas, co zamýšlíte v nejbližší budoucnosti. „Všecko své bohatství bych vyměnil za pár okamžiků opravdové něhy,“ řekl nejbohatší muž světa.

Něhu postrádáme všichni. Něha je Boží rosa, bez ní lidské srdce chřadne a stůně; z jeho chorobného stavu pak vznikají všechny negativní stavy - žárlivost, odpor, nenávisť. A existuje nakažlivost těchto negativních jevů, která se stupňuje do úplného znechucení, trvalého stavu pohrdání, zklamání - prostě lidského neštěstí. To je vlastně i klíč k neštěstí světa. Kdybychom my, lidé, uměli brát jeden druhého v bratrské lásce, jako milované děti jednoho Otce, byl by svět překrásný, věšte.

František stál tváří v tvář problémům své doby. A problémy třináctého století nebyly méně ožehavé než jaké prožíváme dnes. František nezacházel při jejich řešení do extrémů: nebouřil se a neplazil se. Nezavíral oči před ohavnostmi, přistupoval k nim, aby je potíral. Nikdy se nepřidal k těm, kdo jen bítce kritizují nebo házejí kamením. Mezi kameny, které házeli po něm, uměl vždycky najít dva křemeny, vykřesat z nich jiskru, zanítit oheň radosti a lásky. A pak pozval rozzuřené, svárlivé a zatrpklé, aby se ohřáli. „Lidé se nenávidí, protože je jim zima,“ říká Saint-Exupéry.

František se nezdržoval vyhledáváním zvláštních situací. Všechno k němu přistupovalo nějak samovolně, „když mi Pán dal bratry,“ napsal. Přicházeli k němu mladí lidé, stržení jeho pojetím

života, tak autentickým a vroucím. Režisér Zeffirelli vystihl velmi působivě tuhle nakažlivost lásky a radosti ve vynikajícím filmu „František z Assisi“. Že tato láska má jediný pramen - Ježíše Krista. Společně o něm rozjímají, sdělují si své názory a Ježíš jim dává tolik, že se navzájem milují.

Ani klášterní vysoká zeď, ani řeholní roucho, ani nejlepší regule nedělají mnicha a světce. Jsou i takové komunity, kdy tloušťka nánosu třeba soustavného podezřívání duše přímo dusí. Františkovi se chválou Boha všecko mění a sbíhá do jediného bodu: úcta k člověku. Aby každý ctil každého, jeden za všechny a všichni za jednoho. Tak dělají Františkovy komunity slib něhy: „Ať všichni bratři dbají, aby se nikdy o nikom nemluvalo něco zlého,“ napsal ve své řeholi, „aby nikdy nevyšlo ani jediné slovo, které by mohlo ranit.“ Doslova přejímá rozhorlení Ježíšovo, který trvá na lásce i v nejskrytější myšlence. František je takovou důsledností téměř posedlý, když píše: „Kdo se na svého bratra rozzlobí, zabil ho ve svém srdci. Kdo považuje svého bratra za blbce, zabil ho dvakrát. A kdo ho prohlašuje za bludaře a rozkolníka, zabil ho desetkrát.“

Jako pro Ježíše je i pro Františka láska otázkou života či smrti. Svědkové vyprávějí, že už tenkrát, když byl jako válečný zajatec vězněn v Perugii, zastal se jistého dost pochybného chlapíka, kterého vsadili do žaláře jeho kumpáni. Františkovi nestačilo, že si získal jeho důvěru a mohl mu svou účastí zmírnit hořký úděl. František se zasadil, aby čest tohoto člověka, kterému už nikdo nevěřil, byla očištěna.

Neztrácet důvěru nikdy a nikoho!

„To je mé největší přání,“ říká náš Pán, „abyste se milovali tak, jak já jsem miloval vás.“ František: „Skutky dokazujte, že se máte rádi!“ A páté přes deváté se dovolává Pána Ježíše, svatého Pavla, svatého Jana: „Nereptejte, nekritizujte! Boží láska nemůže být s tím, kdo nemiluje. Nesudte, neodsuzujte! Nevšímejte si a neberte na vědomí ani tu nejmenší chybičku druhých, to se vás netýká. Myslete raději na to, jaké sami máte mezery a jaké nedostatky.“

(I Reg. II). „Ať každý miluje svého bratra tak, jako maminka má ráda své dítě.“ (I Reg. 9).

Jistý bratr, který měl v komunitě dost velkou zodpovědnost, nemohl už snést ponižování, kterým ho bratři častovali. František mu píše: „Miluj ty, kdo ti tak ubližují. Nechtěj ani, aby byli lepšími křesťany. Ber je prostě takové, jakými právě jsou. Podle toho poznám, že miluješ Ježíše a mne, Františka: na celém světě nebude nikdo, i kdyby spáchal jakékoliv zlo, který, když pohlédne do tvých očí, nepřechétl by si v nich něhu, prosí-li o milosrdenství.“

Nepoprosí-li, ptej se ho, nechce-li přece jen prosit. A kdyby potom ještě tisíckrát zhrěšil a tobě přímo před očima, miluj ho tím víc, miluj ho více než mne, abys ho přivábil ke Kristu. S takovými bratry měj vždycky ten největší soucit.“

František dobře ví, že nikdo nepotřebuje lásky víc než ten, kdo lásku vůbec nemůže a neumí dát. „Hřeší-li některý bratr velmi těžce, ať ho nikdo v komunitě nekritizuje, ať ho nezahanbuje. Ať jim je ho líto a v tajnosti ať udržují chyby svého bratra. Lékaře nepotřebují zdraví, nýbrž nemocní.“

Ano, milovat, to pro Františka znamená nikdy neztratit důvěru. Pochopit, že MILOSRDENSTVÍ není Boží vlastností, nýbrž samou podstatou jeho Bytí. „Ať se bratři chrání, aby se znepokojovali nebo pohoršovali nebo rozhněvali, když se někdo druhý dopustí hříchu nebo udělá něco zlého. Duch pokoušitel v tím chtěl mnohé zahubit.“ (I Reg. 5). Jednou provždy nám zakazuje kohokoliv soudit Františkova úvaha: ďábel má všelijaké pasti, do nichž lidé padnou ze slabosti. Ale to jsou pro něj úlovky nepatrné, slouží mu jen jako návnada k lapení větší kořisti. Bible nazývá démona „žalobníkem na naše bratry“. A je to právě on, kdo nás láká, abychom bez lásky odsoudili ty, které on falešně lákal a přivedl do neštěstí tím, že je sprostě podvedl. Takové odsuzování a pohrdání je tím pravým neštěstím, hříchem, jeho žádoucím bohatým úlovkem.

Pročítám-li ve Františkově řeholi tuto kajenicovou pasáž, myslím na svatou Kateřinu Sienskou, která říká: „Pokorní došli pokoje. Nic je nemůže pohoršit, protože vytrhli ze sebe: svůj soud. Teď už ze všeho vnímají jen vůni květů. Čím pádnější mají důvod, aby považovali to a ono za hřích, tím více se budou chránit, aby soudili. Po pravdě si

řeknou: „Dnes ty, ale zítra, pokud mne Bůh neochrání, mohu tak padnout já.“

„František nepřestává vštěpovat svým bratřím opravdovou hrůzu přede vším, co by mohlo zkazit něčí čest, dotknout se lidské důstojnosti. Bratři této krásné prvotní epochy si ukládali jako přísné pravidlo vyhnout se všemu, co by se jen z daleka mohlo podobat tak zvanému na cti utrhaní.“ Tohle je citát, který jsem si vypůjčil z Celana. A František považuje za upíra každého, kdo jiným „utrhá na cti“. (2 Cel 182).

Jakékoliv mocenské vztahy ve svých komunitách znemožňuje. Mocí je jedině sám Bůh. „Ať si bratři neosobují žádnou moc nebo vládu, zejména mezi sebou.“ Zastávat v komunitě odpovědné místo znamená považovat se za toho, kdo má ostatním umývat nohy.

Mezi láskou k Bohu a láskou k druhým není rozporu

Také mimo komunitu budou bratři nositeli pokoje. Vydají se na cestu dva a dva. Budou vyhledávat na všech věcech jen tu stránku, která je prozářena sluncem Boží lásky. Vyhnu se konfliktům a polemikám. Budou „tíší a pokorní“. Budou vyhledávat „společnost lidí pohrdaných, kteří jsou považováni za ošklivé, chudé, kteří jsou malomocní, tělesně postižení“, ze společnosti vydědění“. „Kdokoliv k vám přijde, ať přítel či nepřítel, pobuda nebo tulák nejhoršího druhu, budiž přijat srdečně a pěkně!“ (I Reg. 22). Je to regule prostá: prožívat evangelium hlubokou vírou. Láska, jakou miluje Bůh, má tato poznávací znamení: připojovat se k těm, kdo jsou neláskou prochládlí, osamělí, opuštění, ať je to kdokoliv a odkudkoliv. Ti, kdo jsou takto raněni, cítivají se malými a poníženými. Nemůžeme se s nimi spřátelit, pokud sami nejsme malí a pokorní, snad dokonce menší než jsou oni. Proto onen název „menší bratři“ pro Františkovy komunity. Láska, která by chtěla ovládat, může jen zraňovat a ubližovat. K právě a milosrdné lásce, jakou miluje Bůh, docházíme jen tehdy, poznáme-li svou vlastní omezenost.

Nepočítejte s tím, že František bude hledat nějakou dělící čáru mezi láskou k Bohu a láskou k jiným, mezi kontemplací a akcí. František prostě

vidí v trpících lidech tvář zraněného Boha a v Bohu patří na lidi, své bratry, jako na děti Boží, Bohem od věčnosti milované. Lidé si někdy představují, že zalíbit se Bohu vyžaduje, aby viděli jen a jen Jeho, všecko ostatní že je zapotřebí nechávat mimo vědomí, celý vesmír a všecko Boží stvoření považovat za nic, považovat všecko, co Bůh stvořil za nic, je tu jen Bůh a všecko jeho stvoření je tabula rasa, „čistý list“, který pomíjíme. Tenhle postoj býval příčinou, proč někteří lidé začali náboženství nenávidět.

František? Ó, František umí rozpoznat, jaká kráska a jaká síla je v Božím stvoření. František se umí stvoření hluboce a vroucně obdivovat. Ví, že něha, kterou ho zahrnuje Bůh, prochází něhou bratří, něhou Klářinou a Anežčinou. A Klára pro něho není jen „něžnou květinou“, Klára je mu jasnou přítelkyní, která radí a modlitbou zúrodňuje jeho apoštolát.

Kéž by každý kněz a každý řeholník byl jako dvojče v bratrském spojení s nějakou jasnou sestřičkou Klárou!

Dostane-li se k Františkovi nějaký záłudný pokrytec, přítomnost hodných bratří jej může osvitit. Podle Františkova přání má být každý menší bratr „věřící jako Bernard, srdce čistého jako Léon, zdvořilý a pozorný jako Anděl, plný humoru jako Maseo, rozjímavý jako Jiljí, věrný a v modlitbě vytrvalý jako Rufin, trpělivý jako Jenováfa...“ „Často jsem tak udiven vlastnostmi svých bratří, že mě srdce radostí jásá tak, že se div nerozskočí.“ (Cel 178).

František projevuje svoji autoritu překvapivě. Vzbuzuje skutečně obdiv, když píše bratru Léonovi:

„Jakýkoliv způsob, který se ti zazdá lepším, že by ses Pánu více zalíbil a šel lépe v jeho šlépějích, příjmi za svůj s pozhánáním Pánovým a mým!“

František je něha, která se stala člověkem

František žil ve světě, kde byly konflikty ještě vyhocenější, než je tomu dnes. Mocenské vztahy se dokonce i v církvi řešily ohněm a mečem. Kdekdo vášnivě bojoval, aby uhájil svou ideu, svá privilegia, svůj majetek.

František nikdy neřekl ani slovo proti boháčům. Nikdy nebyl v třídní opozici. Byl prostě se světem smířen. Bůh jej s ním smířil svou láskou. Vyrovnané a smířené srdce pak smíruje všecko, čeho se dotkne. „Neroztaví-li se nenávisť tvého nepřítel v ohni tvé lásky, je tomu tak proto, že tvá láska není dost silná,“

řekl Gándhí. Františkova láska je vroucí, František je něha, která se stala člověkem. Představme si, že ve vzrušené době křížových výprav se vydává sám a bezbranný k sultánovi Malek al Kamilovi. V nepříteli vidí vždycky možného přítele a nepřítel se jím často stává. Františkova něha dostupuje stupně, kdy uhlí krystalizuje v diamant. A jeho něha dostává vlastností čirého diamantu: nic sentimentálního, nic polovičatého, nic zakaleného. Dává svůj život myšlence lásky, holýma rukama, „beze zbraně“ odstraňuje překážky. František ví, jak působí v takovém případě rána sekery.

František píše: „Náš Pán, kterého máme následovat, nazval přítelem toho, který ho zrazoval. Našími přáteli jsou přece všichni, kteří nám nahánějí strach a úzkosti, kdo nás vláčejí blátem ulice, trápí nás tisícero bolestí, našimi přáteli jsou ti, kdo

foto: BS

nás mučí a zabíjejí. Musíme je velmi milovat, protože utrpení, jímž nás napadají, uschopňuje nás pro věčný život.“ (1 Reg. 22).

Františkova výzva se uplatňuje se všemi důsledky dokonce i v politice. Dějiny našeho národa uvádějí svědectví o národních světcích: tak milovali své nepřátele Václav, Vojtěch, Hroznata, Jan Nepomucký - a všichni anonymní mučedníci všech válek, které se vedly ve jménu pravdy. Příkazné svědectví pro Františkovu výzvu přinášejí ve světové politice jména nedávné minulosti: Gándhí v Indii, Martin Luther King ve Spojených státech, Aldo Moro v Itálii. To jsou jména, která zná celý svět. Ale i dnes jsou anonymní hrdinové, kteří umějí beze zbraní bojovat proti prolévání krve. Nedávno mi vyprávěl kněz, proniknutý Františkovými zásadami: „V jistém brazilském městě došlo ke vzbouření. Hladoví se pustili do rabování v obchodech. Policie dostala příkaz střít. Přiměl jsem obchodníky křesťany, aby na dveře svých krámů vyvěsili oznámení: Zde se dělíme. Bludný kruh nenávisťného loupění a krvavého zásahu byl prolomen.“

Františkova láska se především zaměřila na ty, kteří bývají nejméně milováni: nemocné, postižené tělesnou vadou, duševně choré, neúspěšné, kteří nejsou schopni najít ve společnosti své místo, nezaměstnané, příležitostně nadeníky, ty, kdo jsou věznění. Už jako válečný zajatec vězněný v Perugii a potom v žaláři, kam ho dostal vlastní otec, prožil

si František hořké utrpení výluky. Tohle utrpení bylo místem a okamžikem jeho povolání.

Také v našich životech se může stát výzvou utrpení zdánlivě absurdní a nesmyslné. Prorok Ozeáš byl zdrčen, když ho opustila žena. Víc než kdo jiný prožívá bolest zrady. Bolest Boha, který byl také zrazen, když člověk porušil Úmluvu. Jednou mi kdosi moudrý řekl: „Své utrpení pochopíš teprve tehdy, až ti poslouží, aby ses spojil s těmi, kdo trpí.“ V té chvíli se mění nesnesitelné a nesmyslné v poslání nedozírného smyslu. Prostý uhlík se mění v diamant. Díky, Petře Bernardone! Tvé rány změnily tvého syna Františka v přítele vyděděných a v služebníka smíření. Kampaň se poděl ten marivý kohoutek, který si tak rád vyšlapoval po ulicích rodného Assisi? Setkal se s Ježíšem v polibku malomocnému. A tak se vzdal svých pestrých peřiček.

Kde jsou dnes ti, které vydělala naše společnost? Zdrogování, alkoholici, staří, sklíčení, plní vyrážek. Bezzemci střední Ameriky, bezdomovci všech sporných území, které miluje Jan Pavel II.

Tohle rozjímání o ztělesněné něze zakončím slovy, které mi nedávno napsala sestra klariska: „Na Františkovi mne nejvíce fascinuje to, že políbil malomocného. Každý máme svého malomocného. Někdy jsme jím sami sobě. Ve chvíli, kdy si ho zamílujeme, jsme svobodní. A jsme tak k dispozici: můžeme následovat Krista.“

(Pokračování)

Petr našich dní

„Blížící se Jubileum nám připomíná první historický příchod Krista. Cesta k Jubileu nás ale také vybízí k pohledu dopředu v očekávání druhého příchodu Kristova na konci času. Tato

eschatologická perspektiva, která ukazuje na základní směr křesťanské existence ke konečné skutečnosti, je stálým vyzváním k naději a zároveň k zapojení se do práce pro církev a svět. Nesmíme zapomínat, že *éschaton*, neboli poslední událost, není jen pohledem do budoucnosti, ale skutečností, která už započala historickým příchodem Kristovým. Jeho umu-

„Blížící se Jubileum nám připomíná první

Tehdy uvidí syna Člověka

Katecheze Sv. otce Jana Pavla II. při generální audienci 22.5.1998

čení, Jeho smrt a Jeho zmrtvýchvstání představují nejvyšší události v dějinách lidstva. Je to vykročení do poslední fáze dějin, která je - jestli to tak můžeme říci - kvalitativním skokem. Čas získává rozměr nového vztahu k Bohu, jehož příznakem je spasení získané skrze

Kristovu obětí. Proto Kristus může říci: *Přichází hodina - ano už je tady - kdy mrtví uslyší hlas Božího Syna a ti, kdo uslyší, budou žít* (J 5,25). Očekávané vzkříšení z mrtvých na konci času získává své první a rozhodné splnění již nyní, v duchovním zmrtvýchvstání, které představuje prvořadý cíl díla spásy. Spočívá to na novém životě, který nám předal zmrtvýchvstalý Kristus

jako plod Jeho spasitelného díla. Je to tajemství znovuzrození z vody [skrze křest] a z Ducha (srov. J3,5), které hluboko poznámenává současnost a budoucnost celého lidstva, i když jeho účinnost se projevuje jen v těch, kteří plně přijímají Boží dar a skrze něj září ve světě.

Tento dvojí, současně přítomný i budoucí, rozměr Kristova příchodu zřetelně vyplývá z Jeho slov. Ve své eschatologické řeči, která předchází velikonoční události, Ježíš předpovídá: *A tehdy (lidé) uvidí Syna člověka přicházet v oblacích s velikou mocí a slávou. Potom pošle anděly a shromáždí své vyvolené ze čtyř světových stran, od konce země až po konec nebe* (Mk 13, 26-27). V apokalyptickém jazyce jsou oblaka teofanickým znamením: poukazují na to, že druhý příchod Syna člo-

foto: Zrodio

věka nastane ne ve slabosti lidského těla, ale v moci Boží. Tato slova Ježíšovy řeči nutí přemýšlet o poslední budoucnosti, která ukončí dějiny. Avšak v odpovědi, kterou Ježíš dává velebně při přelíčení, opakuje toto eschatologické prorocství a vypovídá je slovy, které označují brzké naplnění: *Od této chvíle uvidíte Syna člověka, jak sedí po pravici Všemohoucího a jak přichází v nebeských oblacích* (Mt 26,64). Porovnáním těchto slov s předcházejícími objevujeme dynamický smysl křesťanské eschatologie, jako procesu historicky již započatého, který směřuje ke své plnosti.

Z druhé strany víme, že apokalyptické obrazy eschatologické řeči ve spojení s koncem všech věcí je třeba číst v jejich symbolickém bohatství. Představují dočasnost tohoto světa a plnou moc Krista, v Jehož rukou spočívá celý osud lidstva. Dějiny směřují ke svému cíli, ale Kristus nedal žádný konkrétní termín. Klamně

a mylné jsou tedy pokusy předpovídání konce světa. Kristus nás pouze ujistil, že nenastane, dokud Jeho dílo spásy nedosáhne hlásáním Evangelia všeobecného rozměru: *Toto Evangelium o (Božím) království bude hlášáno po celém světě na svědectví všem národům.*

A teprve tehdy přijde konec (Mt 24,14). Ježíš říká tato slova svým učedníkům, kteří se snažili zjistit, kdy nastane konec světa. Zdá se, že byli nakloněni přemýšlet o blízkém datu. Ježíš jim však dává pochopit, že nejprve musí nastat četné události a převrty, bude to však jen začátek strastí (Mk 13,8). A proto, jak říká sv. Pavel, celé tvorstvo zároveň sténá a spolu trpí až doposud a nedočkavě očekává až se Boží synové zjeví ve slávě (srov. Řím 8). (...)

Pohledl jsem, hle, veliký zástup a v něm lid všeliký, ze všech světa pokolení, jenž spočítat možné není

...

Beránek, jenž před trůnem je, bude je pást a dovede šťastně k pramenům vod živých a Bůh setře slzy jejich.

Rytířstvo Neposkvrněné - veřejným mezinárodním sdružením

Po pozorném prostudování nových Generálních statutů, připravených mezinárodním vedením Rytířstva Neposkvrněné a po vyčerpávající konzultaci, Papežská rada pro laiky rozhodla zřídit Rytířstvo Neposkvrněné jako „veřejné mezinárodní sdružení“, podle Kodexu kanonického práva kan. 312, § 1.1nn a také schvaluje jeho Generální statuty podle předloženého originálního textu uloženého v archivu rady.

Toto rozhodnutí bylo oznámeno J. E. biskupem J. Francisem Staffordem dne 8.1.1998 v sídle papežské rady pro laiky ve Vatikánu, kterého doprovázel sekretář Rady biskup Stanislav Rylo, podsekretář prof. Gusman Carriquiry a představení Úřadu: P. Renato Botcardo z oddělení mládeže, P. Vincenzo di Mauro a jiní spolupracovníci. Minoritský řád reprezentovali: generální ministr - o. Agostino Gardin, podsekretář Kongregace pro učení a víru o. Gianfranco Girotti, mezinárodní ředitel Rytířstva Neposkvrněné o. Eugenio Galignano, národní ředitel MI v Itálii a provinciál římské provincie o. Agostino Malucci, právní zástupce Národního centra MI v Itálii o. Guisepe di Mattia, národní ředitel Gi MI (mládežnické hnutí v Itálii) o. Francesco Lenti aj.

Na začátku setkání vedoucí Papežské rady pro laiky J. E. biskup F. Stafford připomenul postavu zakladatele Rytířstva Neposkvrněné sv. Maxmiliána a projevil uznání pro apoštolskou práci sdružení, které je vyzýváno ke stále širším úkolům na poli nové evangelizace v duchu Neposkvrněné.

Ve slovech poděkování pak generální ministr řádu minoritů řekl, že přijímá tento úkon, který vyjadřuje uznání nejvyššího Papežského úřadu, v duchu sv. Františka z Assisi,

který chtěl, aby jeho synové byli vždy podřízeni její svaté Církvi římské.

Generální ředitel Rytířstva o. Eugenio Galignano poukázal, že zakládací listina byla podepsána 16.10.1997, přesně na 80. výročí založení Rytířstva Neposkvrněné o. Maxmiliánem Kolbe. Potom vyjádřil osobní radost z kladného zakončení prací, které vedly k uznání sdružení v celé Církvi.

Jak dále řekl o. Eugenio, papežský dokument otevírá před Rytířstvem Neposkvrněné, které je otevřené pro všechny: osoby duchovní, řeholní osoby jak z kontemplativních, tak i činných komunit a rovněž pro laiky všech stavů, nové horizonty.

Rytířstvo Neposkvrněné, které je nyní Církvi oficiálně uznáno za veřejné mezinárodní sdružení, tím získává právo existence a působení vzhledem k diecéznímu biskupovi a biskupským konferencím na celém světě. V církevní praxi, poznamenal generální ředitel MI, je takové uznání přiznáváno jen zřídka. Zdůraznil také, že hnutí MI je hluboce zakořeněné ve františkánské spiritualitě a teologii. Také jiné instituce, které, i když z právního hlediska nepatří ke sdružení, se inspirují spiritualitou o. Maxmiliána Kolbe, mohou v nynějších statutech najít široké pole ke spolupráci a působení.

Řád bratří menších konventuálů, instituty inspirované myšlenkou o. Maxmiliána a Rytířstvo Neposkvrněné, vyjadřují poděkování Nejvyššímu pastýři, Svatému otci Janu Pavlu II., za toto nejvyšší uznání a v odpovědi na ně příslibují, že budou plnit věrně a s plným nasazením své úkoly.

O. Eugenio Galignano

ředitel Mezinárodního Rytířstva Neposkvrněné

Apoštolát skrze živé slovo

Denně se setkáváme s mnoha lidmi - ve svém domově, v jeho sousedství, v místě, kde pracujeme, na cestách. V letním období k nám přijíždějí rekreanti, anoze my sami jedeme někde na rekreaci, čímž se rozmnoží naše kontakty s lidmi. Využijme těchto setkání pro věc Neposkvrněné, pro apoštolát.

Členové Rytířstva Neposkvrněné nemohou považovat setkání se svými bližními za pouhou náhodu. Bůh ve své prozřetelnosti nám je připravil a chce, abychom lidem svědčili o Jeho lásce. Také naši bližní mají různé potřeby a nacházejí se nejednou v duchovních krizích. Když v nás poznají duše, kterým mohou důvěřovat, pak se nám otevrou.

Sv. Maxmilián říkal, že „*k lidem je třeba se přibližovat. Ve světě je mnoho dobré vůle, ale lidé neznají pravdu.*“ I když působil především skrze tisk, velmi si vážil živého slova. Dále říkal, že „*skrze moderní sdělovací prostředky je možno působit na masy, ale při bezprostředním kontaktu je možno proniknout hlouběji do srdcí.*“ Bezprostřední kontakt je plodnější, zvláště tehdy, když za slovy stojí dobrý příklad.

II. vatikánský koncil zve všechny členy Církve k apoštolátu slovem. V Dekretu o apoštolátu laiků čteme: „*Poslání Církve je spása lidí, a té lze dosáhnout vírou v Krista a Jeho milosti.* Proto apoštolát Církve a všech jejích členů směřuje především k tomu, aby slovy i skutky obeznámil svět s Kristovým poselstvím a zprostředkoval mu Kristovu milost. To se děje hlavně službou slova a svátostí. **Tato služba je zvláštním způsobem svěřena kněžím, ale i laici v ní mají plnit svůj významný podíl, aby byli spolupracovníky (...) při hlásání pravdy** (srov. 3 Jan 8) ... Laikům se naskýtají nesčetné příležitosti ke konání apoštolátu evangelizace a posvěcování. Samo svědectví křesťanského života a dobré skutky, konané v nadpřirozeném duchu, mají sloužit přitahovat lidi k víře a k Bohu. Pán přece řekl: „*Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích*“ (Mt5,16). Takový apoštolát však nezáleží pouze ve svědectví života. **Pravý apoštol hledá příležitost hlásat Krista slovy buď nevěřícím,**

aby je přivedl k víře, nebo věřícím, aby je poučil, utvrdil a povzbudil k horlivějšímu životu. „*Kristova láska nás nutí*“ (2Kor 5,14), a v srdci všech by se měla ozývat apoštolova slova: „*Běda mně, kdybych nekázal evangelium*“ (1 Kor 9,16).

O. Kolbe považoval za nejdůležitější v evangelizaci osobní a úplné odevzdání se dílu spásy světa. Sám přicházel k lidem, na jejichž obrácení měl zvláštní zájem. Organizoval misijní výpravy členů Někalanova, kteří chodili ve dvojicích s tiskem a živým slovem od dveří ke dveřím; ale zásadně praktikoval a doporučoval apoštolát ve vlastním prostředí. Členům MI říkal: „*Každý ať považuje své prostředí, příbuzné, známé, spolupracovníky, místo pobytu za terén svých misíí, aby je získal pro Neposkvrněnou, a ať k tomu používá veškeré vlivy a schopnosti.*“

Před čtyřiceti léty o. Di Fonzo, tehdejší generální ředitel MI, takto vysvětloval myšlenku o. Maxmiliána: „*Je třeba uskutečňovat drobný, nepatrný, osobní apoštolát pronikající do různých prostředí tím, že se k lidem přibližujeme a osobně je učíme. Tomu slouží osobní kontakty, přátelské pohovory, pozvání. Je to tichá a skrytá akce, ale často jediná a nejvíce účinná, zvláště když je proniknuta a oživená velkou láskou k duším a Neposkvrněné a podporována modlitbou.*“

Dnes je položen důraz na tento způsob apoštolátu, který byl tak rozšířen mezi prvními křesťany. Misie prvních křesťanů vznikaly spontánně, skrze působení jednotlivých křesťanů a křesťanských skupin, které předávaly Boží slovo od úst k ústům, od srdce k srdci. Evangelium hlásali nejen apoštolové, nejen kněží, ale také kupci, řemeslníci, vojáci - jeden druhému předával to, co považoval za svůj největší poklad: svatou víru. Tím lze také vysvětlit, když nebere v úvahu velkou Boží milost, rychlé šíření křesťanství. Tímto způsobem se i dnes šíří rychle víra v Jižní Koreji anebo v některých částech Indie.

Samozřejmě, že ústa mluví z plnosti srdce. Apoštol má znát a milovat evangelní poselství, má mít víru bez pochybností a námitek, má mít v sobě úctu pro pravdu. **Kdo má víru, skutečnou víru,**

ten i kdyby chtěl, není schopen si ji ponechat jen pro sebe: Cítí v sobě nutnost rozdělit se o ni. Ona z něho přetéká, dožaduje se, aby byla přeřita do duší jiných lidí. Posлуhače uchvacuje a podmaňuje upřímnost, plamen v očích, intonace, pohyb, gesta a nevím, co ještě - to všechno, co z věřícího člověka vyzářuje světelnou aureolu, co z každého slova a pohybu křičí: To je pravdivé, dobré a krásné! To mi dává štěstí!

Živým příkladem pro výše řečené byl bezpochyby sv. Maxmilián. Kvůli slabému zdraví nekázal. Kazatelem byl však při každé příležitosti a při každém setkání s lidmi. Již jeho pokora, upřímnost a dobrota při jednání s lidmi velmi pozitivně ovlivňovaly jeho okolí. Ať na cestách, v úřadech nebo kdekoli jinde, sám začínal zajímavý rozhovor s lidmi. Pak postupně směřoval hovor na náboženskou téma týkající se existence Boží, pravosti katolické víry, života věčného, Matky Boží. Dovolil, aby jeho posluchači vyjádřili svůj názor a námítky. A pak jim námítky pomáhal odstraňovat, když je přiváděl k pravdě pomocí vhodné otázky - a také když jim jasně a jednoduše vysvětloval pravdivost určitého článku víry. Nakonec jim rozdával Zázračné medailky a doporučoval modlitbu jako prostředek k uznání zjevené pravdy.

Apoštolát od srdce k srdci vyzkoušel sv. Maxmilián v prvních letech kněžství, když se musel léčit v Zakopanem a Nieszawie. Některé dialogy, které vedl se spolecestujícími zveřejnil v *Rytíři Neposkvrněné* a pak v knížce *Ke světlu*. Odvážně navštěvoval velmistry zednářských lóží, bonzy a pastory, aby s nimi hovořil na náboženská

témata. Všechny uchvacoval vysokou úrovní diskuze a úctou ke svým společníkům a k jejich přesvědčení. Nutil k uvažování. Mnoho lidí vděčí sv. Maxmiliánovi za své obrácení.

O. Kolbe varoval: „Ať Pán Bůh chrání, aby člen MI, když je ve společnosti, ve vlaku, odbyl nějakou námítku proti náboženství vyhýbavou odpovědí a takto oslabil víru posluchačů. Nešikovná odpověď a někdy i mlčení se stávají semenem lhostejnosti a možná i ateismu. Zvláště je třeba reagovat, když se někdo veřejně rouhá proti Bohu a Přesvaté Panně a také napadá Svatého otce a církev, avšak ani v takovém případě není možno používat násilí. Je možno použít jen rozumové důkazy, pokud se někdo cítí být silný a ví, že mluví s člověkem dobré vůle. V opačném případě vystačí pouze protest bez další diskuze, event. doporučení nějaké dobré literatury nebo kněze. Samozřejmě, že v apoštolátu živým slovem je nutná obezřetnost.

Sv. Maxmilián dospěl k dokonalosti v apoštolátu od srdce k srdci ve vězení na Pawiaku a pak v koncentračním táboře v Osvětimi. Snažil se být ve větších seskupeních vězňů. Každý rozhovor s ním, jak řekl jeho spoluvězeň Tadeáš Chroscicki, i když velmi krátký, vyvolával jedinečný, nesmazatelný dojem. V hovorech mluvil o Matce Boží, o trpělivém snášení těžkostí, o přijímání Boží vůle. Říkal: „Toto utrpení není nadarmo.“ Zde jsou některé jeho další věty: „Můj synu, s Přesvatou Pannou pod křížem můžeš všechno“; „Nenávist není tvůrčí; tvůrčí je pouze láska.“ O. Kolbe dokázal rozezpívat i bunkr hladu.

Skutečně, celý život sv. Maxmiliána byl jediným celistvým apoštolátem na poli Kristově, který zpečetil mučednickou smrtí. Vždy a všude štědře rozdával jiskry Božího slova, aby se od nich zapálily lidské duše. Snažme se kráčet v jeho šlépějích a Neposkvrněná, jak ujišťoval na základě vlastní zkušenosti, dá každému vhodné nápady, pokud se k Ní obrátíme jako děti ke své matce. Pouvažujme, co bychom mohli udělat ve svém stavu, podmínkách a okolnostech pro to, abychom pro Ni získali co možná nejvíce lidských duší.

Obrácení Emila Zoly

Je známo, že Emil Zola, veliký francouzský spisovatel, nebyl během svého života vůbec žádným přílesem Církve. Pokud někdy navštívil nějaký vesnický kostelík, tak ne proto, aby se modlil, ale aby se posmíval „hloupým lidem“, kteří tam byli. A přece Bůh nikdy neopouští své tvory. Čeká jen na vhodný okamžik, aby se s nimi mohl setkat. Tento okamžik nastal pro Emila Zolu, když si ve zralém věku zlámal nohu. Plynuly měsíce a rána se přes veškerou léčbu nehojila, ale naopak zvětšovala. Lékaři, kteří viděli neúspěch svého léčení, se rozhodli pro amputaci nohy.

Avšak na Štědrý večer, když ležel v posteli, měl Zola sen. Zdálo se mu, že vchází do kostela, vidí na stěně Pannu s Dítětem v náručí a zpívá koledu. Když následujícího dne Zolova manželka zazpívala tutéž koledu, Zola ji požádal, aby šla do kostela a rozžala tam svíci u obrazu Matky Boží. Jeho manželka mu vyhověla a ihned téhož dne Zola pocítil neobvyklou trhavou bolest v nemocné noze. Když se pokusil vstát, zjistil, že jeho noha je zdravá. Bylo to zázračné uzdravení.

Emil Zola nejenže popsal toto zázračné uzdravení, ale také se obrátil na víru, kterou doposud hanobil. 18. dubna roku 1896 udělal jakoby veřejnou zpověď. Zde je úryvek toho-

to podivného svědectví: „Nyní, když jsem se zcela mimo jakoukoli pochybnost přesevědčil, že po dobu třiceti let jsem žil v omylu, když jsem poznal, na čem je vybudován celý zednářský systém, jehož učení jsem rozšiřoval a jiné k jeho šíření nutil

tak, že mnoho lidí mě následovalo v mém omylu - upřímně toho lituji. Osvícen v této věci Bohem, uvědomuji si veškeré zlo, které jsem napáchal, a v důsledku toho zavrhuji zednářství, ruším s ním pouta solidarity a se zkroušeností uznávám před Církví své chyby. Prosím Boha za odpuštění veškerého zla, kterým jsem pohoršoval jiné v době, když jsem byl členem zednářské lóže a snažně prosím našeho nejvyššího pastýře, Jeho Svatost, papeže Lva XIII. za odpuštění...”

Po třiceti letech, během kterých byl Zola postupně zakladatelem, členem a velmistrem zednářské lóže, se ve věku 56 let zednářství veřejně zřekl jako „nejcyničtější lži“, zcela se obrátil k Bohu a znovu navázal spojení s Katolickou církví. Toto obrácení vyvolalo tehdy velký ohlas, ale dnes je málo známé.

přeloženo z Médiatrice et Reine č. 3/1998

Trumfy předmanželské čistoty

Zachování předmanželské čistoty není dnes vůbec snadné. K běžným problémům, které nese s sebou dospívání, přibyla nyní všudypřítomná pornografie a útočná propaganda sexuální svobody. Mladí lidé jsou stále bombardováni návrhy na způsob: „svoboda znamená dělat to, na co mám chuť“, „předmanželský sex je normální záležitostí, jen je třeba mít u sebe prezervativ“, „všichni to dělají“, „není možné zachovávat předmanželskou čistotu“ atd. Tato démonická propaganda uvrhuje mladé lidi do situací, které s sebou nesou katastrofální důsledky (AIDS i jiné pohlavní nemoci a hlavně osvojení si návyků, které v budoucnu znemožňují uzavření opravdu šťastného manželství).

Co ti dává čekání na sexuální život až do svatby?

- 1) Především tě osvobozuje od strachu:** „Co, když jsem se nakazil nějakou pohlavní nemocí?“ „Neotěhotněla jsem?“ (další trápení se pak dostaví, když k tomu skutečně dojde). „Možná, že si budou o mně myslet, že jsem lehká dívka?“ „Miluje mě opravdu, anebo mu jde jen o sex?“ apod.

2) **Osvobozuje tě od citových zranění**, kupř. pocitu, že jsi využívána, používána anebo pocitu viny, že jsi ji využil.

3) **Dává ti svobodu nutnou k realizaci důležitých životních úkolů a ideálů.**

Všechny obavy a strach, jejichž příčinou je hřích nečistoty, dělají život neuspořádaným a pohlcují všechny tvůrčí síly člověka. Když se jich vyvaruješ, budeš mít větší svobodu k utváření svého života důstojným způsobem.

4) **Osvobozuje tě od závislosti, která je stejně silná a nebezpečná jako u alkoholu a drog.**

Získání další dávky sexu je pro erotomana tím, co získání láhve alkoholu pro alkoholika. Lidé závislí na sexu jsou egoisty, kteří obelhávají a využívají jiné. Čistota tě připravuje na prožívání skutečné radosti ze sexu v manželství, kde sex není uspokojením závislosti, ale obdarováním milované osoby a štěstím pro manžely.

5) **Osvobozuje tě k lepšímu poznání příštího životního partnera a rozhodnutí, zda je skutečně vhodný pro manželství.**

Snadněji určíš, jaký ve skutečnosti je a oč se mu jedná. Snadněji také posoudíš vlastní pocity a úmysly. Rozhodnutí o volbě budoucího životního partnera je jedním z nejdůležitějších rozhodnutí ve tvém životě, na němž záleží celý tvůj budoucí osud. „Nějak to všechno nakonec dopadne“ - je ubohou filozofií. Lépe je přijmout vědomě odpovědnost za svou budoucnost.

6) **Zachováání čistoty pomáhá překonávat vlastní egoismus, učí sebezáporu, odpovědnosti a tedy i skutečné lásce**, která je základem dobrého manželství a budoucí rodiny.

7) **Zachováváním čistoty se stáváš pro jiné přitažlivějším kandidátem pro manželství.** Kdo by si chtěl vzít za manželku anebo manžela člověka, který střídá své sexuální partnery? Ten, kdo zachovává čistotu nosí v sobě tajemství, které jiné přitahuje.

8) **Zachováváním čistoty se stáváš příkladem, pro jiné a upevňuješ je v dobrém.**

Takto vytváříš předpoklady pro to, aby budoucí partneři pro tvé děti vyrůstali ve spořádaných rodinách, kde se budou moci dobře připravit na úkol manželství.

9) **Čistota tě utvrzuje na cestě k Bohu a tím ti dává účast v dobrech nevyjádřitelně velkých, v dobrech nadpřirozených a věčných.**

zpracoval LMK

¿ DÉMONICKÝ PLÁN NA ZNIČENÍ RODINY ?

Ve francouzské vládě již proběhlo první čtení návrhu zákona, který legalizuje homosexuální svazky.

Hlavním propagátorem tohoto návrhu je Jean-Pierre Michel, poslanec za Občanské hnutí, který je znám pro své revoluční názory, jež hlásá od začátku sedmdesátých let. On sám uvedl, že „se v tomto návrhu nejedná pouze o legalizaci homosexuálních svazků, ale hlavně o vyvrácení pojmu manželství ve vědomí francouzské společnosti a také o úplnou proměnu základu, na kterém stojí struktura národa.“ Tento úsek jeho projevu sklídl potlesk stovek posluchačů. Jedná se zde tedy o zničení tradičního chápání pojmu rodiny. K tomuto tématu se ochotně vraceli i jiní řečníci. Předsedkyně Společnosti na ochranu práv ženy, Anna Zelensky, řekla, že rodina nebyla nikdy buňkou úplného rozvoje jednotlivce (!). Varovala shromážděné posluchače před steskem po ideji rodinného štěstí. Zároveň popsala tři základní přednosti, které pramení z legalizace homosexuálních svazků:

- 1) uskutečnění prvenství jednotlivce před rodinou,
 - 2) neurčitý charakter svazku, který nepředpokládá nutnost sexuálního života,
 - 3) úplné odstranění dimenze manželské plodnosti.
- Mnozí určitě žasnou, když slyší tyto nesmysly, které ve skutečnosti byly vyřčeny na zasedání poslancecké sněmovny!

Když pohlédneme na výše citované projevy v širších souvislostech, je možno si všimnout, že jsou jen dílčí částí stejnorodého programu na zničení rodiny jako společenství milujících se osob ustanoveného Bohem Stvořitelem. Tento program boje proti Bohu je soustavně a úspěšně zaváděn francouzským zednářstvím již po mnoho desetiletí.

Pohledme blíže na některé prvky této satanské strategie.

Návrat k revolučním vymoženostem

„Nemůžeme dnes hovořit o rodině, jako o něčem, co má stejnorodý základ (...). Nemáme jen jeden model rodiny - každý si vymýšlí svůj vlastní“ - je to část projevu F. Mitteranda z období jeho předvolební kampaně. V roce 1979 tentýž po-

litik napsal úvod ke knize od R. Banitera, ve které je na straně 274 následující citát: Homosexuální chování je stejné jako každé jiné. Je projevem základní svobody těla. Nemá mít za následek jakoukoliv společenskou nerovnost.“

V levicovém časopisu La France-Minute (č. ze 14.3. 1990) se objevily následující názory:

„Francie by měla uznat právo na svobodnou změnu pohlaví pro ty, kteří si to přejí (...). Je nejvyšší čas, aby povolení dávané transsexuálům, nezáviselo výlučně na právnících, ale aby transsexualismus byl právně uznán. Podobně s výlohami s tím spojenými, které by měla hradit zdravotní pojišťovna. A pokud se jedná o děti ... Mají být odstraněny překážky týkající se adoptování dětí homosexuálními páry nebo jednotlivými homosexuály a to stejné muži jak i ženami. A navíc, v případě rozvodů, nemůže být homosexualita jednoho z rodičů důvodem k odnětí pečovatelských práv.“

Prohlášení tohoto typu nejsou bezúčelná: mění mentalitu společnosti, aby pak po delší době mohly být zavedeny konkrétní právní změny.

Za účelem vyvíjení nátlaku na veřejné mínění a administrativní orgány byl ustanoven antirepresivní Výbor homosexuálů. Jeden z jeho představitelů, kteří se zasloužili o odstranění zákona postihujícího homosexuální chování nezletilých (červenec 1982) to komentoval slovy: „Když se Francie zřekne veškeré diskriminace vůči homosexuálům, pak se navrátí k revolučním vymoženostem z roku 1789.“ Jak máme chápat tyto revoluční vymoženosti? Podívejme se na programové prohlášení svobodných zednářů z roku 1919: „Náš konečný cíl je stejný jako Voltairův a francouzské revoluce: zničení navždy katolického náboženství a dokonce i veškeré křesťanské ideje, která - kdyby zůstala na zříceninách Říma - by mohla přetrvat na pozdější časy“ (úryvek všeobecné instrukce italské zednářské lóže). Ve skutečnosti zednářský program zničení rodinného života je úzce spojen s programem ateizace. Každý, kdo je vychováván v normálně fungující rodině, má velmi blízko k objevení Bytosti, která tuto instituci ustanovila. A proto je

nutno rodinu zničit, aby se vytvořila bariéra, která nedovolí lidem Boha poznat. Tyto cíle jsou obsaženy v Manifestu humanistů z roku 1973, který je signován sto dvaceti podpisy: „Žádný Bůh nás nepasí, my se musíme zachránit sami. V nejlepším případě náboženství může podnítit jednotlivce k vyšším mravním ideálům. Avšak zaslíbení věčné spásy anebo strach před zavržením jsou jak klamně tak škodlivé (...) Jsme přesvědčeni, že netolerance v sexuální oblasti neprávem tlumí chování jednotlivce. Je třeba uznat právo na kontrolu porodnosti, právo na potrat a rozvody (...) Všichni mají mít právo si vybrat sexuální

vých radikálů předal parlamentu projekt zákona dovolujícího potrat do šestého měsíce těhotenství. Náklady s tím spojené mají být hrazeny zdravotní pojišťovnou, tzn. celou společností. Pouhých několik měsíců později se projekt stává zákonem. Několik týdnů poté Solženicyn poskytl v Zurychu následující rozhovor: „Socialismus není důsledkem krachu kapitalismu. Jeho základem je smrt a sebezničení. Všude rozšiřuje svůj smrtonosný pach... Marxistická varianta socialismu se ukázala v celé své podobě v SSSR. Systematická degradace toho, co je nejlepší a nejvznešenější v člověku není jen přechodným neúspěchem, ale nevyhnutelným důsledkem socialismu.“

Laboratoř společnosti

Zatím zednáři oslavují úspěchy a otevřeně se chlubí dosaženými výsledky. Fred Zeller, emeritní velmistr zednářské lóže prohlásil v roce 1976: „Věřte mi, že díky našim dohodám (mezi francouzskými zednáři) proti konzervativcům, jsme mohli přejít k takovým

orientaci a řídit svůj život tak, jak se jim to líbí (...). Ateismus, amoralita, světáctví jsou dnes jako i včera skutečnými ideály převratu; aby byla nastolena světová vláda universálního socialismu - což je cílem všech revolucionářů - je třeba zničit Boha, rodinu a vlast.“

Dr. Henri Giraud, psychiatr, soudní znalec, upozornil na zneklidňující skutečnost, že homosexuálové obsazují klíčová politická místa: „V parlamentu a v některých oblastech Francie můžeme být překvapeni počtem homosexuálů na politických místech. Mohli bychom dokonce uvažovat, zdali zde neexistuje určité spiknutí, jehož cílem je zničení politického života. Nechci rozšiřovat pomluvy, ale chtěl bych říci, že tato situace není ani zdravá ani příznivá.“ (Le Nouveau Libéral, 1989, č. 17)

Ještě téhož roku, ve kterém byl zveřejněn Manifest, F. Mitterand spolu se skupinou levice-

textům, které se týkají potratů a plánování rodin“ (Le Nouvel Observateur, 24.5.1976) Lucien Neuwirth, poslanec parlamentu, zednář, přispěl ke schválení návrhu zákona o právu na antikoncepci, připravovaného v zednářských lóžích po dobu deseti let - o čem bylo napsáno v Le Figaro Magazine z 24.11. 1979 roku.

Do programu likvidace rodiny jsou zapojeni ti, kteří jsou nejvíce ze všech zavázáni k ochraně života! Dr. Pierre Simon, mistr Velké francouzské lóže osobně prohlásil, že „v roce 1953 v tradiční Ženevě skupina lékařů - volnomyšlenkářů položila první dlažební kostky na nehybné louže tradiční mravnosti. (...) Rozhodli jsme se začít v našich zemích s účastí na podpoře liberalizace aktu počětí (...) Lóže je laboratoř společnosti.“ Z knížky *Etapy zednářské politiky smrti*, kterou napsal A. de Lassus, se dovídáme o dalších podrobnostech:

„Pomocí pilulky ovládáme normální sexuální život s vyloučením plodení; skrze umělé oplodnění se předávání života uskutečňuje bez sexuálního spojení.“ (...) na jedné straně máme emočně se angažující a žijící spolu pár: ženu, která počala dítě a muže, který není rodičem a na druhé straně společnost, která zásobuje „banku spermatu“. Takto celá společnost oplodňuje zmíněný pár.

Nejhorší na všem je to, že se nejedná jen o nějaké výmysly neškodných šílenců, ale skutečných režisérů života společnosti. Jejich programy jsou důsledně uváděny do života krok za krokem, od laboratorních výzkumů, skrze poslancecké sněmovny, vlády, lékárny až ... do rodinných domovů.

Hlas na poušti

Naopak reakce odsouzených k zániku rodin je zjevně tlumena a zlehčována. Před několika měsíci byl v televizním vysílání ocenzurován rozhovor s J. Vanierem, ve kterém uvedl konkrétní příklady zlehčování dimenze smrti v hromadných sdělovacích prostředcích. V knihkupectvích v Paříži není možno dostat četné publikace od Daniela Ange, ve kterých odhaluje podlost pedofilie, masochismu a jiných způsobů ubližování dětem a také uvádí příklady zjevného podporování demoralizace sdělovacími prostředky, politiky a výchovnými programy. Proti komu se ve skutečnosti stavějí takoví ochránci lidské důstojnosti jako je Daniel Ange? Je to spiknutí lidí s ohromnými finančními možnostmi, kteří mají skutečný politický vliv, jsou to lidé produkující miliónové náklady pornografických časopisů, organizující obchod s živým zbožím, kteří vyvíjejí nátlaky na veřejné orgány anebo jsou jejich součástí.

Satanská pedagogie uskutečňující se v soudobých metodách rozkladu rodin, si chce vychovat nové pokolení lidí psychicky a duchovně slabých, bez jakýchkoliv ochranných mechanismů vůči zlu, nešťastných, kteří budou proklínat vlastní existenci, rouhat se vůči Bohu (jakkoliv chápanému) a vůči celému světu. To je scénář pozvolného sebezničení, scénář pekla, které se odehrává v srdcích miliónů dětí a mladých lidí narozených bez lásky a ničených všudypřítomnou pornografií.

Nakonec si připomeňme několik skutečností: aféru s dětskou pornografií v Bruselu v roce 1987, kdy byla objevena síť se základnou v prostorách

výboru UNICEF; odhalení obchodu s dětmi organizovaného východoněmeckou STASI na objednávku ze západní Evropy; desítky miliónů dětí v zajetí úchylných lidí (pouze v Paříži kolem 5000 chlapců a 3000 dívek nucených každodenně k prostituci; v USA 1/3 pornografických filmů je s účastí dětí); návrh zákona o registrovaném partnerství v našem parlamentu v letošním roce; stále platný liberální zákon o potrzech schválený poslanceckou sněmovnou ještě v době totality přesto, že od sametové revoluce uplynulo už skoro deset let; diametrálně rozdílný postoj státních orgánů k plnění různých zákonů (kupř. zákon zakazující pornografii a zákon týkající se daňových úniků); antikoncepce hrazena z fondu na zdravotnictví přesto, že těhotenství není žádná nemoc; každoročně se zvyšující počet sebevražd mladých lidí a dětí - Odváží se někdo ve světle těchto faktů namítnout, že tento scénář je od nás ještě příliš vzdálen?

podle Milujcie sie zpracoval LMK

Výročí zjevení v L'le Bouchard

V minulém roce si s vděčností připomínali padesáté výročí zjevení Matky Boží v L'le Bouchard. V roce 1947 došlo k rozpadu spolenectví mezi USA a SSSR. Na tajné konferenci se komunistické strany Západní Evropy rozhodly přejít do útoku. Ve Francii byly hromadné stávky zvláště železničářů a horníků, které paralyzovaly celý stát. Situace byla zoufalá. Generál de Gaulle byl přesvědčen o nevyhnutelnosti občanské války. Tehdy 8. prosince tři dívky: Jacqueline (12 let), Jeanette Aubryovy (7 let) a Nicole Robinová (10 let) vstoupily do kostela, aby se zde pomodlily růženec. Během třetího Zdrávasu uviděly v jeskyňce krásnou Paní, u které klečel anděl. Odešly to říci místnímu faráři, který se na vše díval skepticky. Za chvíli se vrátily do kostela spolu s jinými dětmi, mezi jinými s Laurou Croizonovou, která také měla zjevení. Paní prohlásila se smutkem: „Řekněte malým dětem, aby se modlily za Francii, protože se nachází ve velikém ne-

bezpečí.“ Dále v odpovědích na dotazy dětí řekla: „Ano, jsem vaše nebeská Matka!“ Opětovně se jim zjevila ještě 14. prosince a znovu je nabádala k modlitbě a obětem za Francii a zvláště za hříšníky.

Veliký dojem na místní obyvatele udělalo náhlé a úplné uzdravení Jacqueliney z vážné nemoci. K modlitbám dětí se připojili i dospělí.

Další den po posledním zjevení komunistická strana nečekaně odvolala stávky. Francie vstoupila do období ekonomického rozvoje, kterému napomohl Marshallův plán. Zanedlouho poté arcibiskup Gaillard dal povolení umístit v kostele sochy Panny Marie a archanděla Gabriela, aniž by se vyjádřil k charakteru nadpřirozených zjevení, a 15. srpna 1966 roku povolil pobožnost k Matce Boží, patronce modlitby.

Na výročí zjevení bylo připomenuto poselství Matky Boží, které je stále aktuální:

„Přicházím zde ne kvůli tomu, abych konala zázraky, ale abych darovala štěstí vašim rodinám.“ Budoucnost Francie a nejen jí závisí na rodinách, které žijí křesťansky.

(„Il est vivant“ č. 1/98,
„Les Cahiers d'Edifa“ č. 1/97)

Slavný ekonom Gary Becker, který obdržel v roce 1992 Nobelovu cenu v oboru ekonomie, prokázal pomocí ekonometrie, že 80% národního bohatství tvoří lidský kapitál a rodina je prvním místem, kde tento kapitál vzniká. Matka rodiny se podílí 30% na tvorbě národního důchodu. Tyto údaje připomněl kard. Lopez Trujillo, předseda Papežské rady pro rodinu, ve svých dvou knížkách, které byly nedávno vydány v Itálii a v Kolumbii.

Famille Chrétienne 26. III 98

PŘED SVATOSTÁNKEM

V horkém, červencovém odpoledni se procházím Masarykovou ulicí, mívám cizí lidi, kteří mají své vlastní starosti a problémy. Jsem jim lhostejný. Může se stát, že se nějaká parádnice podívá z vysoka na můj nemoderní vzhled a pomyslí si: „starý dědek“.

Uprostřed shonu ulice se cítím osaměle,

nikým neočekávan. V tom, jak se prohýbám pod tíhou samoty, se mé oči se zastavují na otevřených dveřích kostela sv. Máří Magdalény. Ó, jak je dobře, že je otevřený. Bolestným dojmem na mne působí

kostel uprostřed dne pozamykaný na sedm západů.

Vstupuji a ponořuji se do chladného pološera chrámu. Zajímavé. Na ulici zvučící lidmi jsem se cítil sám, nikomu nepotřebný, některým překážející. To je jeden z důvodů, proč se lidé tak bojí odchodu do důchodu a slavných životních výročí. Zde, v tichu kostela, jsem našel Někoho, kdo na mne čekal.

Míjejí okamžiky, odměřované tikotem hodin, a mi je tak dobře, neboť jsem nalezl Přítele. Řekl mi, že mě potřebuje. Ach, Pane, já někomu potřebný? A přece, potřebný.

Jak příjemně plynou chvíle uprostřed starých, ctihodných zdí chrámu, kde vzdávalo hold svátostnému Kristu tolik pokolení. Modlím se? Nevím. Pouze klečím a poslouchám. Stačí, že jsem zde před Pánem. Když to je modlitba, tak modlitba opravdu velmi příjemná. Odcházím velmi osvěžený, necítím již sluneční parno, samota už mne netíží. Jdu se vzpřímenou hlavou, s radostí v srdci, s nadějí v očích, s láskou ke všem lidem.

Jsem potřebný.

„starý dědek“

Každá hodina dne má své vlastní zbarvení. Ale tři z nich se na nás dívají s obzvláště jasnou tvář: jitro, večer a mezi oběma hodina polední. A všechny tři jsou posvěceny.

Posvěcený čas

Ráno

Tvář jitra svítí silněji a jasněji nežli všechny ostatní hodiny. Jitro je počátek. Každého jitra se obnovuje tajemství zrození. Přicházíme ze spánku, v němž se náš život zmladil, a cítíme jasně a silně: „Žiji! Jsem!“ A toto prožitě bytí stává se modlitbou. Obrací se k tomu, od něhož přichází: „Bože, tys mne stvořil. Děkuji ti, že žiji. Děkuji ti za vše, co mám a čím jsem!“ A nový život cítí svou sílu a pudí k činu. Tak se obrací k přicházejícímu dni a jeho úkolům. I to se mění v modlitbu:

„Pane, ve tvém jménu a ve tvé síle začínám den. Ať je prací pro tebe!“

To je svatá hodina ranní. Život procitá. Je si hluboce vědom svého bytí a přináší Bohu čistý dík tvora. Povstává k nové tvorbě a pokračuje k denní práci, přicházejí od Boha a v Boží síle.

Chápeš, jak mnoho závisí na první hodině dne? Je jeho počátkem. Možno jej také začít bez počátku, bezmyšlenkovitě a bezděčně do něho sklouznout. To není potom vůbec žádný „den“, nýbrž cár času, bez smyslu a bez tváře. Den však je cesta; chce směr. Den je dílo; dílo vyžaduje jasnou vůli. Den je tvůj celý život. Tvůj život je takový jako tvůj den. Život však chce mít tvář.

Vůli a směr a jasnou, k Bohu hledající tvář, to vše zjednává jitro.

Večer

I ten má své tajemství. Tajemství smrti. Den se chýlí ke konci; člověk se chystá vejít v mlčení spánku. Jitro bylo naplněno pocitem síly obnoveného života; večer je život unaven a hledá odpočinek. A v tom právě se ozývá tajemství smrti. Často ho neslyšíme; tu je naše nitro ještě plno obrazů přítomného života, je napjato přáními a plány pro příští den. Někdy k nám zalehne tiše jako vzdálené tušení. Přijdou však také večery, v nichž cítíme jak se život schyluje k oné velké noci, „v níž již nikdo nemůže nic dělat“.

A všechno závisí na tom, zda tajemství smrti rozumíme. Umřít neznamená jen, že nějaký život končí. Umírání je posledním vzepětím síly tohoto života; jeho nejzazším, vše rozhodujícím činem.

Co se v životě děje, ať už v životě jednotlivce nebo národa, není nikdy hotovo nebo odbyto. Vždy ještě záleží na tom, co člověk a národ z toho udělají. Podle toho, jak se k tomu stavějí, vytvoří z toho, co už se událo, něco nového, a to k dobrému nebo ke zlému. Dejme tomu, že by nějaký národ stihlo veliké soužení. Ano, stalo se to, ale není to ještě ukončeno. Národ může zoufat, může však také změnit smýšlení a začít znovu. Potom teprve se dokoná, co už se vlastně dávno stalo. Smrt tedy znamená ve své největší hloubce toto: Je to poslední slovo, které člověk přidává k svému uplynulému životu; je to konečná tvářnost, kterou mu dává. Běží tu o to veliké rozhodnutí, zda člověk ještě jednou vezme celý svůj život do ruky: lítost se chopí toho, co bylo špatné a přetaví to; za dobro, které se stalo, vzdá dík a pokora Pánu čest, a člověk všechno vrhne do úplné odevzdanosti Bohu - anebo člověk zmalomyslní a nechá život uklouznout v konec bez důstojnosti a síly. Pak nemá život vůbec žádný konec; pouze přestane. Nemá žádné podoby, žádné tváře.

To je ono vysoké „umění umírat“; umění učinit z uplynulého života jediné ano pro Boha. Nuže: každý večer má být cvičením v tomto vysokém umění, dát životu skutečný závěr, který teprve všemu uplynulému dodá konečně hodnoty a věčné tváře.

Večerní hodina je hodinou dokonání. Stojíme před Bohem, a tušíme, že mu budeme jednou stát tvář v tvář k poslednímu zodpovídání. Cítíme, co vězí v tom slově: „Stalo se.“ Dobré; zlé; ztráta a promarnění. Stavíme se na stranu Boží, k Němu, „kterému všechno žije“, minulé i budoucí, a který může litujícímu člověku opět darovat dokonce i to, co bylo ztraceno. A před ním dáváme uplynulému dni jeho konečnou tvář. Co v něm nebylo správné, toho se chápe lítost a „přetaví to“, co bylo dobré, z toho upřímný dík pokorně setře všechnu ješitnost. A všechno nejisté, všechno nedostatečné, ubohé a kalné ponoří úplná důvěra do všemohoucí Boží lásky.

Hodina polední

Ráno život začíná. Stoupá; nejprve rychle a radostně; pak se hromadí překážky, výstup se stává

pomalejším. Konečně dosahuje poslední výše a nakrátko odpočine. A brzy zase začne klesat. Stále unaveněji klesá, až po krátkém, novém vzepětí vejde v mlčení noci.

Ale mezi vznikem a zánikem, na vrcholné výši dne, dýchá krátký, podivuhodný okamžik: střed dne. Tu život nehledí do budoucnosti, neboť se nežene vpřed. Klesání ještě nezačalo, a tak se ještě neohlíží do minulosti. Stojí, ale nikoli unaven; jeho stání je ještě plné síly běhu. Stojí v ryzí přítomnosti. A jeho pohled míří do dálky - nikoliv, nemíří vůbec ani do prostoru ani do času: míří do věčnosti.

Jak hluboká je ta polední chvíle! Ve městě ji nepocítíš; tam všechno hlučí, není tam žádného mlčení ani usebrání. Ale vyjdi si ven, jdi žitnými poli nebo na tiché vřesoviště, v létě, když slunce stojí nad hlavou a dálka žhne - jak se ti pak všechno stane hlubokým! Stojíš a všechen čas mizí. Věčnost na tebe hledí. Do všech hodin mluví věčnost, ale poledne je nejvýmluvnější.

Tu čas čeká a otvírá se. Poledne je ryzí přítomností, plností dne.

Plnost dne... Blížkost věčnosti... Čekat a být otevřen... Z dálky sem doléhá zvonění Anděl Páně... Mluví do mlčícího poledne osvobozující slovo: „Na počátku bylo Slovo a Slovo bylo u Boha a Bůh byl to Slovo...“

„Anděl Páně zvěštoval Marii, a ona počala z Duchu Svatého - Maria řekla: Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého Slova. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.“

Kdysi nastala polední hodina dne lidstva, „plnost času“. A byl člověk, ve kterém stála tato plnost a čekala: Maria. Nespěchala; nehleděla ani vpřed ani vzad. Stála v ní plnost času, ryzí přítomnost otevřená věčnosti, a čekala. A věčnost se sklonila, přišlo poselství, a věčné Slovo se stalo Tělem v jejím čistém lůně.

Zvon hlásá toto tajemství do našeho dne. Vždy znovu ožívá v polední hodinu křesťanského dne tajemství poledne lidstva. Všemi dobami zní plnost času.

Celý náš život měl by být sousem věčnosti. Stále by mělo v nás být to ticho, které je otevřeno směrem k věčnosti a naslouchá. Ale život je hlučný a přehlušují je. Je tedy třeba, abychom se aspoň

v posvěcené polední hodině, při „Anděl Páně“ usebrali, abychom odstrčili, co na nás dotírá, abychom tiše stáli a naslouchali tajemství, v němž „věčné Slovo, když všechny věci v hlubokém mlčení stály, sestoupilo ze svého královského trůnu“; jedenkrát ve vnější dějinné události, ale stále znovu v každé duši.

A jak hluboce se může člověk v této chvíli ticha cítit zajedno s těmi ostatními venku, kteří stojí ve stejném tichu! Jak hluboké společenství tu může mít, jak může do dálky pozdravovat a žehnat...

*Romano Guardini,
„O posvátných znameních“*

Jaroslav V. Polc

NAD TURÍNSKÝM PLÁTNEM

Od 18. dubna do 14. června bylo v turínské katedrále slavnostním způsobem vystaveno úctě věřících tzv. Turínské plátno, do něhož bylo podle zbožné tradice zabaleno mrtvé tělo Kristovo a v něm uloženo do hrobu. Je to zrovna rok po strašném požáru, který v noci na 12. dubna 1997 propukl v kapli, v níž Plátno bylo uchováváno. Plátno zůstalo bez úhony takřka zázrakem. Zachránil je jeden z požárníků, který s nasazením vlastního života pronikl do kaple, už plné dýmu, kladivem rozbil horní neprůstřelný obal, vnitřní schránku s Plátnem vynesl ven a odevzdal ji v arcibiskupském paláci. Letošní výstav byl už čtvrtý výstav v tomto století; předcházející byly: roku 1931 u příležitosti sňatku italského krále Umberta II. z rodu Savojců, jemuž Plátno patřilo, pak roku 1931 k 1900. výročí Kristovy smrti a roku 1978, ke 400. výročí přenesení Plátna z Chambéry, kolébky rodiny Savojců, do Turína. Král Umberto II., který zemřel roku 1983, Plátno v závěti daroval Svatému stolci a turínský arcibiskup je jeho strážcem.

V poslední době bylo otázkou pravosti Plátna věnováno mnoho studií a sjezdů, také jako ohlasy závěrů zkoumání, konaného roku 1988 radioaktivním C14. Podle těch, kdo se pod závěry tohoto zkoumání podepsali, má se Plátno umístit do let 1260-1390 a ne do doby Kristovy, jak se mělo za to. Brzy se však ozvaly hlasy, které poukazyvaly na nespolehlivost tohoto zkoumání. A tak Plátno zůstává stále otázkou, není předmětem víry, ale přitom podivuhodným způsobem potvrzuje to, co vyprávějí evangelia o utrpení Kristově; věřící v Plátnu vidí Muže bolesti, k Němu je Plátno vede. Podle přání Svatého otce byl letošní výstav Plátna přípravou na Velké jubileum 2000, kdy bude zase vystaveno. Svatý otec sám byl před Plátnem rozjímat 24. května.

Posvátné plátno, chované v kapli při turínské katedrále, je jeden z nejtajemnějších posvátných předmětů světa.

Věřící se totiž, že v něm bylo pohřbeno mrtvé tělo Ježíše Krista, a tedy že se na ně vztahují i zmínky evangelistů, když hovoří o jeho pohřbení.

Plátno bylo mnohokrát popsáno. Je dlouhé 4,36 m, široké 1,10 m, je zažloutlé a nese na sobě dvojí otisky těla - zpredu i zezadu, potřísněno krví, která vytekla z ran v zápěstí rukou, na patách, na hlavě a z proboděného boku. Plátno také nese stopy spálenin, vyspravených novými kusy plátna.

Dějiny

Po staletí toto lněné plátno bylo předmětem úcty, která se zakládala na ústní tradici. Zaručené historické zprávy jdou do poloviny čtrnáctého století, kdy Plátno náleželo jedné z předních fran-

couzských šlechtických rodin de Charny a záhy se stalo předmětem ostrého sporu mezi rodinou a kanovníky kolegiální kapituly Panny Marie v Lirey, ležící v diecézi Troyes. V roce 1453 poslední dědička rodu, bezdětná Markéta de Charny, Plátno darovala vévodovi savojskému, který je uložil ve zvláštní kapli, kterou dal postavit v Chambéry. V ní také vypukl požár v noci z 3. na 4. prosince 1532, který těžce plátno poškodil, když se žárem začal roztékat stříbrný relikvíář. Tyto spáleniny, vyspravené sestrami klariskami v Chambéry dva roky po požáru, padnou na první pohled do oka. Majitelé plátna je pak přenesli do Turína v roce 1578 při příležitosti pouti milánského biskupa, svatého Karla Boromejského, který toužil plátno spatřit a uctít.

Od té doby plátno zůstalo v Turíně vyjma válečných let. Tak za Druhé světové války bylo z bezpečnostních důvodů chováno tajně v benediktinském klášteře Montevergine u Beneventa.

Teprve v posledních desetiletích se badatelé různých vědních oborů snažili odhalit tajemství, které v sobě Plátno dosud skrývá, v neposlední řadě najít chybějící články jeho minulosti, totiž co se s plátnem dělo po Kristově zmrtvýchvstání až po rok 1390, z něhož pochází první zachovaný písemný doklad.

Francouzský lékař a znalec umění Vignon už v třicátých letech upozornil na pozoruhodnou podobnost mezi otiskem tváře na pohřebním plátně s nejstaršími dochovanými uměleckými znázorněními Kristovy tváře ve 4. a 5. století. Domnívá se, že v oné době došlo k náhlé změně při zobrazování Krista: na místě mladého bezvousého Řimana (jak je ho dosud možno vidět na stěnách římských katakomb a sarkofágů) se stále častěji objevuje tmavohnědá tvář muže středního věku s dlouhým vousem, s velkýma široce otevřenýma očima tak, jak se vyskytuje na mozaikách v apsidách

římských bazilik a jinde. Dr. Vignon pozorně srovnal tyto starobylé památky nevyjímaje ani byzantské ikony a dospěl tak k závěru, že na některých ikonách a zobrazeních je možno ve třinácti podrobnostech zjistit podobnost s tváří Turínského plátna, což vylučuje podobnost čistě náhodnou.

Po něm věnovali další badatelé této otázce pozornost. Tytéž rysy i zbarvení se totiž vyskytují

na některých kopiích starobylého obrazu Kristova, podle tradice objeveného v roce 525 v anatolském městě Edesse a zazděného v městské hradbě. Tento obraz, zvaný Mandylion, o němž se věřilo, že nebyl zhotoven lidskou rukou, byl přenesen v roce 944 do Cařihradu a tam byl chován až do roku 1204, kdy město dobyli a vydrancovali západní křižáci.

Angličan Ian Wilson se snažil vyjasnit otázku původu Mandylionu, pomocí starobylé legendy,

z doby objevení obrazu. Legenda vypravuje, že Kristus poslal edesskému králi Abgarovi svou na plátně otištěnou tvář, která byla v době nebezpečí zazděna a v 6. století objevena. Wilson se domnívá, že obraz bylo vlastně dnešní Turínské plátno, ale tak složeno v relikviáři, že bylo vidět pouze tvář, ale že po přenesení do Cařihradu bylo vyňato z relikviáře a pak ukazováno lidu, jak o tom hovoří historické zprávy, jako pohřební plátno s otisky Kristova těla v pátek odpoledne.

Po zpusťování Cařihradu se však nevědělo, kam se plátno podělo po 150 let. Wilson se domnívá, že

muselo být schováno v nějaké evropské instituci nebo klášteře. Domnívá se, že patrně se ho zmocnili templáři, kteří se zúčastnili křížové výpravy v roce 1204, kdy mnoho systematicky ukradených ostatků svatých si křižáci přivezli do Evropy. Během známého procesu, který vedl k úplnému potlačení řádu, byli templáři během soudního procesu obžalováni, že uctívali velice tajně jakýsi idol

jako Boha a ten „idol“ že byl chován, ale nenalezen v jejich hlavním sídle v Paříži během prohlídky. Podobné obžaloby byly vzneseny proti templářům, žijících i v jiných domech, kde se někdy hovoří o hlavě ryšavého bradatého kozla, který byl předmětem jejich adorace. Ianu Wilsonnovi se skutečně podařilo najít ve zrušeném templářském klášteře v Anglii deskový obraz Krista z konce 13. století, který má charakteristiky tváře Turínského plátna a má stejně jako její otisky rezavě hnědou barvu.

Mimoto upozornil i na podivnou shodu: spolu s velmistrem řádu byl upálen s ním na hranici také francouzský provinciál, který se jmenoval Geoffrey de Charny, stejně jako hlava rodiny, o níž je známo, že se u ní objevilo přibližně za padesát let historické Turínské plátno.

Mince na očích

Jiným zajímavým přínosem je objev, takřka senzační, profesora katolické university Loyola v Chicagu, jezuitu Filase. Ten již v roce 1951 organizoval televizní programy o Turínském plátnu a používal k nim fotografie z roku 1931. Už tehdy objevil na pravém oku tváře malá písmena řecké abecedy. Teprve v roce 1979, když bylo možno vytvořit třírozměrnou zvětšeninu bylo možno jasně zjistit písmeno U, a uprostřed oka symbol hole. To přivedlo Filase na myšlenku, že na pravém oku spočívala mince. Skutečně se mu pak podařilo ji identifikovat: je to mince ražená Pilátem v Judsku v letech 26-29 po narození Kristově na příkaz císaře Tiberia, jehož jméno je na minci vyraženo. Z další analýzy písmen na minci se však zjistil ortografický omyl: místo řeckého „kaiserou“, je tam vyraženo „carisarou“, tedy latinské „c“ na místě

řeckého k (kaiserou = císaře). Ale později se zjistilo, že v oné době vyly raženy dva druhy téže mince: jedna hrubá s chybným nápisem, druhá bez chyby. Mimoto se zdá, že i na levém oku byla jiná mince, snad ta, která byla ražena v roce 29 na počest matky císaře Tiberia, Julie. Tedy obě mince pocházejí z týchž let. Podle těchto ujištění tedy bylo do plátna zabaleno tělo muže ukřižovaného v letech 29-32, který nebyl Říman. Objev mincí byl plně potvrzen trojrozměrnými obrazy, pořízenými odborníky americké NASA.

Takový pokrok učinila věda od vzdáleného roku 1898, kdy na popud saleziána Noguiera de Malijai turínský advokát Secondo Pia pořídil první dosti neuměle fotografie Turínského plátna. Tehdy, když vyvolával fotografickou desku, zjistil na negativu pozitivní obraz těla. Už to samo potvrzovalo pravost otisků, poněvadž až do vynalezení fotografické techniky v první polovině 19. století se neznala existence fotografického negativu, a tím méně někdo byl schopen jej napodobit.

Byl rozřešen také s konečnou platností i problém, že otisky těla byly falzum, totiž namalovány zručným umělcem. Negativy fotografií brzy upoutaly pozornost některých vědců a odborníků, kteří se snažili použitím pokročilé techniky analyzovat technická data, skrytá v plátnu. K tomu však zavadaly podnět až po roce 1931 nové dokonalé fotografie, tehdy pořízené fotografem Enriem. Nejprve byla řada na lékařích, kteří zjistili, že hřeby na rukou pronikly předloktím, nikoliv dlaní, jak se to vždy zobrazovalo, ba že nebylo možno, aby váha těla spočívala na probodené dlaní. Zjistili dále, že tím nijak nebyla narušena žádná žíla nebo tepna a že z rány v boku vytekla krev a voda, jak se to čte ve 4. evangeliu. O desetiletí později pomocí fluorescence bylo možno zjistit, že jde skutečně o dvě rozdílné tekutiny.

Pel rostlin

Známý švýcarský kriminolog světové pověsti, protestant dr. Max Frei, učinil další senzační objev. V roce 1973 mu bylo povoleno lepicí páskou pokrýt na různých místech povrch plátna a tak zachytit různé mikroskopické částice hmoty, které se tam během staletí přichytily. Mezi nimi se mu podařilo identifikovat pel některých rostlin, které

rostou v severní Itálii, ve Francii, ale také pel sedmi různých druhů, které se vyskytují výlučně v solí prosycené půdě u Mrtvého moře, dále rostliny z Palestiny a také stepní rostliny, které se vyskytují v Anatólii, kde leží Edessa (dnešní Urfa).

V roce 1973 bylo také z plátna vyňato několik vláken, která pak zkoumal odborník na textilie Belgičan Prof. G. Raes. Závěry, k nimž došel, ukázaly, že tkanina má vlastnosti látek, užívaných hojně v Palestině pro pohřební plátna, a že mezi lněnými vlákny se vyskytují stopy bavlny, která se tehdy pěstovala výlučně v Egyptě, odkud se vyvážela k zpracování do okolních zemí, zatímco způsob tkaní odpovídá těm místům v době Kristově.

Všechny tyto nové objevy se zakládají na zkoumáních, učiněných během dvojího vystavení Plátna veřejnosti, totiž v roce 1973 a 1978 v Turíně. Zvláště při posledním veřejném vystavení mohli po jeho skončení odborníci z různých zemí s použitím nových technologických metod podrobit plátno poprvé řadě nových zkoumání. Některé výsledky vyly už zveřejněny, jiné se dosud zpracovávají. Byla dokonce zjištěna i krevní skupina

Ukřižovaného, která se podivně shoduje s krevní skupinou, zjištěnou odborníky u některých eucharistických zázraků středověkých, např. s krví zachovanou v Lancianu v Itálii.

Snad nejzajímavější je zjištění, že negativní otisky těla nebyly způsobeny chemickým procesem, jak se dosud věřilo, nýbrž že jsou to velmi jemné spáleniny, jež není možno s prostředky, které dnes máme po ruce, napodobit. Někteří, vzhledem k jasnosti obrazu, se domnívají, že toto sežehnutí způsobil jakýsi bleskový výbuch silné a neznámé energie. Tak se vynořila hypotéza, že obraz těla se vytvořil v okamžiku, který předcházel Kristovu vzkříšení, a tak že je to viditelná památka, kterou Kristus chtěl po sobě zanechat na zemi budoucím věkům.

Dnešní pokročilá technika umožnila další fascinující studium tohoto posvátného předmětu a jak se kdysi vyjádřil Paul Claudel, když spatřil první fotografie plátna, smíme i my přirovnat dnešní výsledky vědeckého zkoumání, k druhému zmrtvýchvstání Kristovu.

Prorocký sen

Před nějakou dobou dostala jedná moje známá srdeční infarkt. Několik týdnů bojovala se smrtí. V té době přijala také svátost nemocných. Opakovaně jsem se ptala jejího muže, jak se jí daří. Jednou jsem mu dala Zázračnou medailku s prosbou, aby horlivě prosil Matku Boží o uzdravení své manželky. Uběhlo několik týdnů; přede mnou stála paní Anna v plném zdraví, a jak sama řekla, přišla mi poděkovat za medailku, protože si uvědomovala, že nebeská Matka jí zachránila život. Zcela zvláštní roli zde hrál sen, který paní Anna popsala následovně: „V noci předtím než jsem dostala Zázračnou medailku se mi zdálo, že jsem spolu s jednou řeholnicí trhala na poli řepu. Postupovala jsem za ní a v tom jsem najednou zahlédla na hnědé půdě něco stříbrného. Sehnula jsem se a pak, když jsem se narovнала, držela jsem v ruce Zázračnou medailku. Ihned mě napadlo, že tuto medailku ztratila řeholnice, která šla přede mnou. Když jsem jí chtěla Zázračnou medailku odevzdat, řekla mi: „Ne, tato medailka není moje; ale nech si ji, ona ti pomůže, aby ses uzdravila.“ Řeholní sestra najednou zmizela jako ve zjevení a já jsem se probudila. Když mi můj manžel přinesl následující ráno Zázračnou medailku, věděla jsem ihned, že budu zase zdravá, protože to byla úplně stejná medailka, kterou jsem viděla ve snu.

*Karl Harrer, Erlebnisse mit der Wunderbaren Medaille,
přeložil BS*

Mariánské sousoší v Českých Budějovicích

V Immaculatě č. 3/1996 jsme si povšimli mariánských (morových) sloupů v Čechách a na Moravě. Tentokrát se blíže seznámíme se zajímavým mariánským sousoším v Českých Budějovicích, které bylo teprve nedávno obnoveno. Je pozoruhodné zejména po ikonografické stránce, neboť se zde uplatnil typ Panny Marie ze zázračného obrazu, a navíc tu můžeme spatřit exotického patrona města - sv. Auraciána.

Nejprve si řekněme něco o historii tohoto pomníku. Tak jako většina mariánských a svatotrojických sloupů v naší zemi má českobudějovický monument souvislost s poslední morovou epidemií, která zachvátila české země v letech 1713-14. Uvádí se, že tehdy onemocnělo na 50 tisíc lidí a jen v Praze zemřelo 13 tisíc osob. Českým Budějovicím se morová rána nakonec vyhnula, ale také zde obyvatelé konali procesí a modlili se k Bohu za její odvrácení.

O přímluvu prosili nejen městské patrony sv. Mikuláše a Auraciána, ale též Pannu Marii ze zázračného obrazu, vystaveného v dominiánském kostele Obětování Panny Marie. Ten údajně do města přivezl budějovický měšťan Václav Institoris z Milána v r. 1410. Panna Maria je zde vyobrazena bez Ježíška, jak se modlí ve stoje se sepjatýma rukama, s charakteristicky rozpuštěnými vlasy, v tmavomodrých šatech posetých ratolestmi, jež jsou považovány za obilní klasy. Jde o typ Panny Marie jako děvčátka ještě před jejím zasnoubením

ním se sv. Josefem, kdy - podle tradice - sloužila v Chrámu. Setkáváme se s ním i v jiných místech naší vlasti v době gotické i barokní (Bor u Tachova, Mláka), v Rakousku (Schlägl, St. Johann in Engstetten aj.) a v Německu (Bonn aj.). Původ má zřejmě v severní Itálii. K vlastnímu budějovickému obrazu se váže mnoho zázračných případů, zaznamenaných od 17. století, jako jsou uzdravení a záchrana v nebezpečných situacích.

Typ Panny Marie Budějovické se pochopitelně nejvíce vyskytuje v Českých Budějovicích a okolí, a to nejen ve formě obrazů a soch, ale i domovních znamení. Přímou ve městě se dochovaly sochy, které původně stály u hradebních bran, některé další sošky a obrazy vznikly až ve 20. století (v klášteře sester Nejsvětější svátosti, v kostele sv. Jana Nepomuckého aj.).

Pannu Marii Budějovickou můžeme vidět i na zmíněném sousoší, které bylo postaveno před - dnes již neexistující - Pražskou branou r. 1716 jako výraz proseb a díkůvzdání za ochranu města od moru. Zakázka byla svěřena místnímu sochaři Josefu Dietrichovi a kameníku Kristiánu Hornovi. Na rozdíl od jiných mariánských sloupů, určených jako ústřední dominanty ploch náměstí, se pohledově uplatnila pouze jeho čelní strana. Na širokém, bohatě zdobeném soklu stojí na vyšším, prostředním zdobeném podstavci socha Panny Marie Budějovické, nazývána též Ochraniatelka a Studnice milostí. Její podnož, zdobená barokními ornamenty a andílky, je opatřena latinským nápisem a chronogramem. V českém překladu zní „Zdejší divotvorné Panně a těmto svatým patronům ke cti postavili senát a lid budějovický“. O něco níže po stranách

Obraz z klášterního kostela Obětování Panny Marie v Českých Budějovicích.

mariánské sochy jsou umístěny postavy dalších ochránců města: sv. Mikuláše se třemi jablíčky na knize a sv. Auraciána s mečem.

Zatímco sv. biskup Mikuláš je znám jako veliký světec 4. stol. a je patronem hlavního městského (nyní katedrálního) chrámu, o sv. Auraciánovi toho víme velmi málo. Uvádí se, že to byl římský mučedník a že byl pohřben v Kalixtových katakombách. R. 1643 papež Urban VII. věnoval jeho tělo provinciálůvi kapucínů a o rok později se ostatky dostaly do klášterního kostela sv. Anny (dnes koncertní síň) v Českých Budějovicích. R. 1670 byly slavnostně přeneseny do chrámu sv. Mikuláše. V době barokní se pak Auraciánovy ostatky nosily v každoročních průvodech spolu s milostným obrazem. Socha sv. Auraciána na sousoší znázorňuje mladého muže v oděvu římského vojáka s mečem, jímž byl pravděpodobně sťat. Podobnou sochu téhož světce, ovšem výrazně rustikální, můžeme spatřit i v průčelí katedrálního chrámu.

V nikách spodní části soklu mariánského sousoší jsou pak osazeny figury obvyklých morových patronů: sv. Šebestiána přivázaného ke kmeni stromu, sv. Rocha v oděvu poutníka a v umělé jeskyňce - nad znakem města - ležící poustevnici sv. Rozálie s lebkou. S těmito svěťci se setkáváme na morových sousoších velice často. Voják a mučedník sv. Šebestián žil pravděpodobně v 3. stol. a jako ochránce proti moru je uctíván od 7. stol. proto, že v Římě ustala morová epidemie, když byly ulicemi nesený jeho ostatky. Je zo-

Sousoší Panny Marie Budějovické.

brazován jako mladík proštířený šípy, neboť takto měl být umučen. Sv. Roch (1293 - 1327) pocházel z Montpellier, putoval po Evropě a sám se věnoval ošetřování postižených morem. U obnažené nohy, na níž je vidět vřed, má zpravidla psa, jenž mu v tlamě přináší chléb. Sv. Rozálie (kol. 1100-1160) pocházela z Palerma na Sicílii a stala se až druhotně, podobně jako sv. Šebestián, morovou patronkou, když byly v 17. stol. přenášeny její ostatky. Jako poustevnice bývá zobrazena s křížkem a lebkou v jeskyňce, na hlavě mívá věneček růží.

Celek je pozoruhodnou barokní památkou, která má pro České Budějovice symbolický význam. Podle staré lidové tradice prý město stihne veliké neštěstí, pokud by bylo sousoší přemístěno. Po r. 1950 skutečně došlo k tomu, že sousoší bylo nejen přemístěno, ale dokonce rozebráno a zcela odstraněno. Ačkoliv se snahy o jeho znovupostavení objevily již koncem šedesátých let, nová instalace se uskutečnila až v letech 1991-93, a to poněkud dále od původního stanoviště s ohledem na novou dopravní situaci. Poškozené sochy nahradily vy-

Socha Panny Marie Budějovické na vrcholu sousoší.

dušky a byl znovu vyhotoven ztracený městský znak. Sousoší, vysvěcené dne 20. listopadu 1993 otcem biskupem ThDr. Antonínem Liškou, je dnes pěknou ozdobou východního koutu Mariánského náměstí a poukazem na Pannu Marii, jíž se naši předkové v modlitbách svěřovali. Ještě před 2. světovou válkou se zde v letním období konaly večerní pobožnosti a zastavovaly tu pohřební průvody.

Podobné případy, kdy se na mariánské sousoší dostala ba-

[Socha sv. Auraciána, spolupatrona města.](#)

rokní replika staršího milostného obrazu nebo sochy, známe i z jiných míst. Například v Plzni stojí na štíhlém vysokém sloupu socha Panny Marie Plzeňské, jejíž předlohou je středověká opuková socha z chrámu sv. Bartoloměje. Podobně bychom mohli sledovat rozšíření typu Panny Marie Svato-horské, případně jiných milostných Madon, ale to by již byl námět pro některé příští zastavení.

*Jiří Černý
foto M. Tůma a autor*

Svatý František a kostelík Panny Marie Andělské zvaný Porciunkula

Když vyslovíme jméno svatého Františka z Assisi, pravděpodobně se nám vybaví postava chudého řeholníka v chatrném hábitu přepásaném provazem s uzly. Jednou napsal o svém způsobu života svatě Kláře:

„Já, docela malý bratr František chci následovat život a chudobu našeho nejvyššího Pána Ježíše Krista a jeho nejsvětější Matky a setrvat v ní až do konce.“

František chtěl, aby jeho bratři nelpěli na ničem z tohoto světa. Přesto si však z tohoto světa ponechal jedno místo, ke kterému přilnul s velikou láskou a o kterém častěji říkával bratřím:

„Synové moji, hleďte, abyste toto místo neopustili! Kdyby vás jednou stranou vyhnali, druhou se vraťte zpět, protože toto místo je vskutku svaté a Božím stánkem.“ Tím místem je kostelík v Porciunkuli.

Proč právě tento kostelík?

Když na počátku svatý František vedený hlasem Ukřižovaného opravil kostel sv. Damiána, povšimnul si jiného zchátralého kostelíka zasvěceného sv. Apoštolu Petrovi. Z úcty k němu a také proto, aby tělo nečinností neochablo, jak píše svatý

Bonaventura, s pomocí zbožných občanů opravil také tento kostelík Panny Marie pustý a zanedbaný.

František se ujal opravy a víc už Porciunkulu neopustil. Stala se místem zrodu celého řádu, místem, které dosvědčuje podivuhodné spojení Františkovy lásky k Panně Marii spolu s plány Boží prozřetelnosti a nakonec také místem blažené smrti serafinského Otce. Zde, v Porciunkuli, uslyšel František slova evangelia o rozeslání apoštolů, která naplnila celý zbytek jeho života:

„Když slyšel, že Kristovi učedníci neměli mít ani zlato ani stříbro, ani jiné peníze, že si na cestu neměli brát ani opasek ani brašnu, ani chléb, že si neměli s sebou brát ani hůl, ani obuv, ani dva pláště, ale že jejich úkolem bylo hlásat Boží království a pokání, zaradoval se v Duchu Božím a řekl: „To je to, co chci, co hledám a co chci z celého srdce dělat.“ (ICel IX.)

Kostelík, který původně patřil benediktinskému společenství, dostal svatý František k trvalému užívání od opata Makabca 22. dubna 1212. Pro Porciunkulu vyprosil ještě během svého života mimořádný duchovní dar, který mu potvrdil papež a který se uchoval do našich časů pod názvem

„porciunkulový odpustek“. Původně byl spojen s návštěvou tohoto kostelíka, později byl rozšířen na všechny františkánské kostely a nakonec také na kostely farní. Je to získání plnomocných odpustků v den svátku Panny Marie Andělské, který připadá na 2. srpna.

Nad malým kostelíkem se dnes tyčí mohutná renesanční bazilika Matky Boží Andělské vybudovaná z rozhodnutí papeže Pia V. v letech 1569-1679. R. 1909 byla Svatým otcem Piem X. Povýšena do hodnosti Patriarchální baziliky a dostala titul: „Hlava a matka celého řádu Menších bratří.“ Tato bazilika s malým středověkým kostelíkem uvnitř je výmluvným svěděctvím o mateřské péči Panny Marie o sv. Františka i celou františkánskou rodinu. Maria se stala Prostřednicí milosti pro jednoho malého chudého bratra, z kterého se zrodilo velké společenství bratří a sester hledajících život podle evangelia. A nazývá-li se tato rodina „serafínskou“, pak jistě proto, že vyrůstala pod pláštěm Královny andělů

Na závěr můžeme uvést ještě jeden úryvek z pera sv. Bonaventury:

„O tomto místě jeden bratr Bohu oddaný měl před svým obrácením vidění, jež stojí za vyprávění. Viděl okolo tohoto kostela bez počtu lidí stížených slepotou, klečících s tvářemi k nebi obrácenými. Všichni s rukama vzhůru vztaženými v slzách volali k Bohu, prosíce o milosrdenství a světlo. A hle, z nebe sestoupila nesmírná jasnost a rozlila se na všechny, každému navrátila zrak

Foto: archiv
Porciunkula, nad kterou se nyní klene Bazilika Panny Marie Andělské, je v péči bratří františkánů.

a žádané zdraví. To je místo, kde byl řád menších bratří na podnět Božího zjevení svatým Františkem založen.“ (Leg. Mai. 2)

Bonaventura Rosa

Milý otče Otmare,

*děkujeme Vám za Vaše ruce, které nám podávaly Tělo Páně a křtily naše děti.
Děkujeme za Vaše oči, které s láskou hleděly na mladé novomanžele, když si slibovali vzájemnou lásku, úctu a věrnost.*

*Děkujeme za Vaše slova, kterými jste ulevoval těžce nemocným a umírajícím.
Děkujeme za Váš sluch, kterým jste byl ochoten vyslechnout naše poklesky a problémy. Děkujeme, že jste se ujal i těch, které společnost již vyhostila zcela ze svého kruhu.*

3. července je tomu rok, co jste odešel, ale zůstalo za vámi krásné dílo duchovní i hmotné. Děkujeme, že Vaším cílem života se stala služba. Byla to služba Kristu a všem lidem bez rozdílu.

A za to jsme Vám neskonale vděční.

Vaši přátelé

P. Otmár Kaplan

KNĚŽÍ VE VOJENSKÉM MUNDÚRU

Stovky kněží byly za komunismu v žalářích, v pracovních táborech nebo na vojně. My se za svůj stavovský prapor nemusíme stydět. Ani ve vojenském munduru jsme nezapomínali na příkazy Evangelia o lásce a jednotě bratrské.

Byli jsem ubytovaní ve Staroměstských kasárnách v Olomouci. Libavská tuhá zima byla za námi a v tomto starobylém městě jsme byli už jen na práci. Naší zbraní byl krumpáč a lopata. Jednoho večera nám byl přečten rozkaz, že naše rota půjde druhý den v plné polní ven za město do přírody. Na pochodák jsme se těšili, ale ta plná polní nám naháněla strach. Nemuseli jsme s sebou tahat samopal a ostrovníci, ale i předpisové nacpaný batoh se sbaleným bandalírem představoval břemeno, které mnohému způsobí velkou starost. Byli mezi námi starší kolegové okolo padesátky, byli již usedlejší, odvyklí pěším túrám a nošení těžkých břemen. Měli z pochodáku vítr. Tenkrát kolega K. dostal klukovský nápad. Taky nám ho hned předvedl. Z pudy přinesl krabici od margarínu a strčil ji do batohu. Dělal to dojem, že je tam prádlo, rezervní obuv, hygienické potřeby a vše podle předpisu. Batoh otočil bandalírem, všechno upevnil řemínky, hodil si to na záda a nikdo by nepoznal, že v ruksaku je jen prázdná škatule. Pamatuji si, že ten obětavý hoch řekl: „Pánové, já to risknu, abych si cestou vyměňoval plnou polní s těmi, kdo už nebudou moci dál. Převezmu jejich bře-

meno na sebe a jim dám svůj prázdný náklad.“ Bylo to sice legrační, ale varovali jsme spolu-bratra, že může na to přijít kontrola a co potom? A on řekl: „Věřím v Boží ochranu, dělám to přece pro pomoc bližním.“

Druhý den ráno byl pískán nástup roty na nádvoří kasáren. Velitel začal kontrolu. Namátkou někoho zavolal nebo na něj ukázal. Vojín musel před něho vysypat na beton obsah zavazadla a poddůstojníci to kontrolovali. My, kněží, jsem trnuli. Což jestli zavolá našeho kolegu, to bude ostuda! Celá rota by se smála, až by vysypal na beton prázdnou škatuli. Ale potom ten trest! Jednou zavolal souseda našeho odvážného spolu-bratra. To v nás byla malá dušička. Dopadlo to dobře.

Za zpěvu budovatelských písní jsme pochodovali ven z města. Směřovali jsme do lesů ke Svatému kopečku. Májové slunce připalovalo. Tenkrát přišel prázdný batoh vhod jako pomocník v nouzi. Kolega K. volal, kdo si chce odlehčit, že si to s ním vymění. Tak dobrý nápad ulehčil mnoha starším pánům jejich břímě.

Písmo svaté radí, abychom jeden druhému pomáhali nést břemeno života. Chce to vyjít z osobního sobectví a dívat se otevřenými očima kolem sebe. Nabídnout, ale nevnucovat, laskavým slovem službu nebo pomoc. To je přece živá evangelizace do sebe zahleděného okolí.

Jaroslav Olšava

Učíme se žít s Ježíšem

Být slavným, populárním, mít dobré postavení ve společnosti a rychle udělat kariéru je snem mnoha lidí. Ale jsou také lidé, kteří žijí navzdory celému světu, uvědomují si, že život člověka je cestou, která vede na „svatební hostinu,“ na setkání s Ježíšem, který je Pánem vesmíru i každého lidského srdce. Děkují Bohu za dar svého života, radují se z každého dne a modlí se, aby nikdo z lidí nestal před Bohem s prázdnými rukama. Svatý Pavel říká: „My zvětujeme to, co oko nevidělo, co ucho neslyšelo a nač člověk

nikdy nepomyslel, co všechno Bůh připravil těm, kdo ho milují“ (1 Kor 2,9).

Všichni pokřtění, podle II. Vatikánské koncilu, jsou povoláni k plnosti křesťanského života, tzn. ke svatosti. Jednou z cest, na které člověk realizuje své povolání, je zasvěcený život. Člověk, který volí tento způsob života, chce následovat Ježíše v poslušnosti, chudobě a čistotě. „Velice touží být s ním jedno, osvojit si jeho citění a způsob života... Toto rozhodnutí zřící se všeho a následovat Pána, je hlavním motivem pro všechny povolání lidí ve všech dobách...“ („Vita Consecrata“, č.18).

Jako kněz si více a více uvědomuji, že život člověka je jako bílá Hostie, kterou presbyter bere do svých rukou a obětuje ji Bohu. To znamená, že člověk musí obětovat Pánu sebe celého. Svoje tělo, intelekt, vůli, všechny touhy, srdce a city. Jako lidé věřící a následovníci Ježíše Krista musíme každý den odevzdávat Bohu svůj život, práci, těžkosti i radosti a stále říkat: „Bože, všechno co dělám, je pro Tebe, obětuji to všechno spolu s Ježíšem ve svaté eucharistické oběti a vždy za všechno děkuji skrze Neposkvrněné Srdce naší Matky.“

Bůh si přeje, aby se mu člověk obětoval úplně, velkomyslně a radostně.

Když jsme křesťané nechovme se jako Kain, který obětoval Pánu jen to nejmenší, ale dejme

Bohu vše to nejlepší ve své duši, srdci a životě. Obětujeme mu všechno, čím jsme a co děláme. Nenecháme si nic pro sebe.

foto: archiv

Děkuji Ti,
Bože, Otče všemohoucí,
Pane nebe i země,
Pane každého lidského srdce.

Děkuji Ti za to, že jsi mi ukázal Svou cestu,
když jsem Tě hledal ztracený.

Ty sis mě zamiloval a nic jsi nechtěl nazpět.

Dnes bych chtěl volat jako svatý náš otec František:

„Bůh můj a mé všechno!“

Pane, v každém zrnku vědění, které se mi podařilo nalézt,
existuje ještě celé moře neodhalené krásy.

Jsem jako malý kluk,

držící v ruce nepatrný kámen, který jsem zvedl na úpatí hory...

Obsáhnout horu je pro mne těžké.

Oceán moudrosti je za hranicemi mého obzoru.

To, co mohu získat, je velký poklad Tvé lásky,
kterou vléváš do srdce každého člověka.

Děkuji Ti, Pane, za františkánské a kněžské povolání,
za mé bratry,

za všechno, co jsem dostal, stále dostávám a dostanu.

Ty jsi mou silou, mým potěšením, pramenem živé vody.

Ztišuji se...

utápím se v Tobě...

děkuji

O. Miroslav

P.S. Vy, kteří byste se chtěli něco dozvědět o následování Ježíše Krista po vzoru sv. Františka z Assisi, pište na adresu: Konvent minoritů, Minoritská 1, 602 00 Brno, tel.: 05/ 422 148 63

Milé děti,

jednoho chlapce napadlo: „Ti, kdo nezachovávají Boží přikázání, to mají snazší. Nemusí chodit do kostela, mohou spát v neděli až do oběda a mohou si dělat, co chtějí.“

Až budete větší, budete mnozí z vás řídit auto. Představte si řidiče, který by si řekl: „Já si budu dělat, co chci. Nebudu chodit do autoškoly, nebaví mě to tam. Nebudu dolévat olej do motoru, nebudu měřit tlak vzduchu v pneumatikách, nechce se mi. Nebudu dbát na výstražné dopravní značky,

nebudu jezdit pořád aspoň stovacetikilometrovou rychlostí, protože se mi to líbí. Budu jezdit po levé straně silnice místo po pravé, přes křižovatku budu jezdit na červenou, nebudu se řídit nápisy na ukazatelích na rozcestí ani mapou, protože mi nikdo nemá co poroučet. Nebudu do nádrže lít benzín, protože to stojí peníze, a já je raději použiji na zábavu.“

Chtěli byste jet s takovým řidičem? Dojel by k cíli? Asi by zničil auto a možná zabil nebo zmrazil sebe nebo druhé lidi.

Když se loučíme s někým, kdo odjíždí na dlouhou cestu, obvykle mu přejeme „šťastnou cestu“.

Život každého z nás je cesta. Dlouhá, delší než každá jízda autem. Pán Bůh nám přeje,

aby to byla cesta opravdu šťastná, zdařilá, která bez bloudění a havárií vede k nejkrásnějšímu cíli. A protože ví, co je k tomu třeba, a protože nás má nesmírně rád, dává nám k tomu návod. Říká nám, co je potřeba, abychom nezabloudili nebo nezůstali někde bezmocně vězet, abychom nehavarovali, nesrazili se nebo se nezřítili do propasti. Dává nám návod k pokračování v cestě za krásné jarní pohody i v zimě a náledí, po rovině i v horách, ve městě i na venkově, po dálnici i po blátivých cestách. Návod, který je zároveň i jako mapa, abychom věděli, kam cestujeme a kudy máme jet.

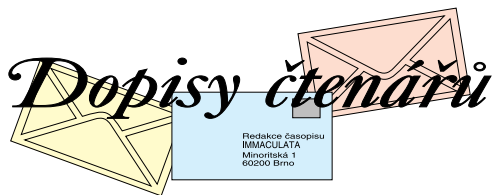
Jízda autem

A tomuto návodu říkáme „Boží přikázání“. Děkujeme Pánu Bohu za to, že nám je dává. A modleme se za ty, kteří je neznají a nezachovávají. Prosme za ně a podle svých možností jim pomáhejme, aby i oni poznali a milovali Pána Ježíše, který říká: „Já jsem Cesta, Pravda a Život. Já jsem Světlo světa; kdo mne následuje, nebude chodit ve tmách, ale bude mít světlo života.“ A prosme ho o pomoc, abychom byli jako dobří řidiči a jednou šťastně dojeli k nejkrásnějšímu cíli ve věčné radosti v nebi.

S přáním „šťastnou cestu“ vás všechny srdečně zdraví

váš P. Bohumil Kolář

Vážení v centru MI,

svojí příznivou odpovědí na mou prosbu jste mi způsobili radost trojnásobnou. Chci Vám za to vyjádřit co nejpěknější poděkování.

Nejen, že jste mě prosbě vyhověli, ale poslali jste mi záračné medailky dokonce dvě! Označení „záračná“ jest vskutku namístě. Řešil jsem tehdy rozličné nepříjemné problémy, včetně nezaměstnanosti. Když podnik zaniknul, byl jsem náhle pro každého příliš starý, nikde mne nechtěli. Avšak po obdržení medailky a členství v MI se vše nenápadně a pozoruhodně rychle vyřešilo a já nyní, i přes to „vysoké stáří“, pracuji k velké spokojenosti svého současného zaměstnavatele a nikomu zde nepřipadám starý, ač jsem pochopitelně od té doby o 2-3 roky starší... Podobně i jiné problémy.

V obálce jsem našel krom obou medailek také publikaci o historii obrazu Božího Milosrdenství - a to mi způsobilo třetí radost. Tento obraz Pána Ježíše Milosrdného, namalovaný na Jeho výslovné přání jsem si zakoupil v katolické Charitě těsně před předcházejícími vánocemi. Samozřejmě, že jsem jeho historii znal - právě proto jsem si ho pořídil. Vaše publikace mne proto potěšila, rozšířila mé znalosti a přijímám ji jako citlivý, aktuální a žádoucí doplněk k tomuto obrazu.

Za všechno Vám velice děkuje a přeje Boží požehnání Vaší činnosti

Karel

Drazí a milí přátelé v Kristu,

udělali jste mi nesmírnou radost, větší, než kdybych vyhrál milion Kč. Jsem velmi šťastný! Pracuji 12 ti hodinové směny od 6 hod. do 18 hod., a tak člověk nemá ani čas na to, aby si promyslel, jak Vám má poděkovat i za krásné č. 36/98 Immaculaty. Až se trochu finančně postavím na nohy, chci si toto krásné čtení předplatit, snad mi to od nového roku vyjde, nemohu po Vás žádat, abyste mi časopis posílali na vlastní náklady. Moc Vám děkuji -

zaplat' Pán Bůh za to, že mi tak hezké čtení posíláte. V současné invazi brakových časopisů, je toto oáza čistoty, klidu, míru a v neposlední řadě i povzbuzení v duši člověka.

Vracím se ale k nejdrahocennější věci, k medailce Neposkvrněné a legitimaci, která mě opravňuje být Rytířem nejmilovanější Maminky. Když jsem měl noční směnu, vysílalo rádio Proglas pořad o svätém otci p. Maxmiliánu Kolbe, který v Osvětímý obětoval svůj život za záchranu života spoluvězně, otce dětí, a p. Kolbe byl velký ctitel Neposkvrněné.

Já mám Pannu Marii nesmírně rád a těším se, že mohu být jejím Rytířem. Již jako kluk jsem si přál být Rytířem Panny Marie a mé zbožné přání se mi splnilo. Vyrůstal jsem ve zbožné rodině a jsem rád, že jsem mohl svému tatínkovi v roce 1987 před smrtí říci, že mu děkuji za to, že mi předal víru! Víra má pro mě větší cenu, než tituly před jménem a za jménem. Nejsem bohat penězi, ale jsem bohat tím, že mám nejmilovanějšího Pána Boha, Pannu Marii, všechny svaté, blahoslavené a anděle v nebi za své milované přátele a ochránce.

Pán Bůh Vás všechny ochraňuj a kež Vám naše nejlaskavější a nejmilejší Maminka, Neposkvrněná Panna Maria, vyprosí u našeho Pána pro Vás vše nejlepší.

S Pánem Bohem a někdy i na shledanou

váš Jaroslav

Vážení a milí,

dostal se mi do rukou Váš časopis „Immaculata“. Byl jsem mile překvapen jeho obsahem i duchem. Uvědomil jsem si, že je v mnohém cennější než „učené“ teologické časopisy. Tam se stále někomu něco dokazuje, stále se s něčím polemizuje, někdo známkuje. Zdůrazňují se spíše negativní jevy v naší Církvi, spíše tedy konfrontace než dialog a láska.

Přihlašuji se tedy za odběratele Vašeho časopisu a prosím, pokud je to možné, o zaslání všech čísel letošního ročníku.

Děkuji.

S pozdravem Miloš

Poděkování

Děkujeme Ti, Panno Maria Svatohostýnská, za ochranu a požehnání, které jsi nám po celou dobu našeho manželství vyprošovala. Prosíme, abys nás i pro zbytek našeho spoluzití i nadále ochraňovala a žehnala nám i celé naší rodině.

Manželé Š.

Chci poděkovat Panně Marii za všechny milosti, kterých se mi od Ní dostalo. Zvláště za Její pomoc při těžké operaci. Odevzdala jsem se do Jejich rukou a věřila jsem, že všechno dobře dopadne. Má slova v nejtěžších chvílích byla: „Maria, Matičko Milostná, uslyš můj hlas. Kde síla lidská bezmocná, kyne Tvoje ruka pomocná.“ Nosím stále zázračnou medailku, která je mi posilou. Je to můj nejvzácnější šperk.

ctitelka Panny Marie

Chci Panně Marii poděkovat, jak jsem jí slíbila, za vyslyšení mé prosby o pomoc.

čtenářka

Milí přátelé a bratři v Kristu, jsem zdravotní sestra a při návštěvách nemocných rozdávám zázračné medailky Panny Marie.

Že jsou „zázračné“, o tom jsem se již vícekrát měla možnost přesvědčit. Poznat a pocítit mocnou ochranu i pomoc Matičky Boží.

Koncem minulého roku jsem tuto medailku poslala v dopise (neměla jsem dost odvahy osobně) do rodiny - rodičům, jejichž 19-letý syn havaroval na motorce. Jeho zdravotní stav byl beznadějný. Již několik dnů ležel v nemocnici v bezvědomí - napojen na přístroje. Rodiče k němu ani nepustili... Tyto rodiče jsem znala jen celkem málo. Hodně, slušné lidi, ale věřící? Nevím. Byli zoufalí. Proto jsem jim v dopise poslala medailku a napsala, že přináší zvláštní pomoc i ochranu těm, kdo s důvěrou ji nosí... pomoc i ochranu od Panny Marie. Za několik dnů jsem tu rodinu navštívila. Matka nemocného syna mi ukázala jeho fotografii, kde izolepou byla přilepena medailka Panny Marie, kterou jsem jim poslala. S dětskou důvěrou a upřímností mně řekla, že když ji nemohl mít syn na krku, tak mu ji dala tímto způsobem - na fotografii... s prosbou k Matičce Boží o pomoc, když lékaři naději nedávali... Ten den se jejich syn sám

probral z bezvědomí. Byl neklidný a s neobvyklou silou si vytahal všechny hadice, kterými byl napojen na přístroje. Přivolaní lékaři byli bezradní. O to více byli šokováni, když plíce i srdce nemocného chlapce pracovaly bez přístrojů. S údivem to pak říkali rodičům... pro lékaře bylo vše nepochopitelné... snad se stal zázrak... řekli.

Matka nemocného chlapce mně vše vyprávěla. Byla šťastná, že její dítě žije... zázračně. O to více jsem byla zaražena já... cítila jsem, že zázrak se stal... tiše a zvláštěně.

Jako zdravotní sestra jsem dobře znala rozsah jeho zranění... Nyní je Pavlík již po osmi operacích. Chodí o berlích - dočasně - a cítí se dobře. Je stále ještě v nemocnici, ale on sám i lékaři říkají, že zde poznali sílu modlitby... hodně, hodně lidí se modlilo za jeho život. A modlitby byly vyslyšeny... Ave Maria.

Ludmila

Milí přátelé,

chtěla bych veřejně poděkovat Pánu Bohu a Panně Marii Ustavičné Pomoci za celoživotní pomoc a ochranu. Taký děkuji za vyslyšení mé prosby o uzdravení syna. Panno Maria, nebylo slycháno, abys toho opustila, kdokoli se utíkal pod Tvou ochranu. Věřím, že Pán Bůh vše zlé v dobré obrátí. Prosím za obrácení celé rodiny.

Vděčná ctitelka Panny Marie

Vanda

Děkuji Pánu Bohu a Matičce Boží za ochranu, přimluvy a modlitby za mě. Minulý rok, 13. března, jsem utrpěla vážné zranění při autonehodě - vůbec jsem nemohla chodit. Prosila jsem Pána Boha, aby mi pomohl a já jsem zase začala chodit. Děkuji také všem, kteří o mě pečovali v nemocnici.

Prosím o ochranu celé rodiny.

D. G.

Chvála Kristu a Panně Marii,

plním svůj slib Panně Marii, který jsem jí dala, když můj chlapec trpěl nemocí - rakovinou hlavy. Místem zasažení byl pravý spánek, takže operace nebyla možná. Doktor nasadil léčbu ozařováním, na které můj chlapec chodil denně a pravidelně. Po určité době došlo ke zlepšení, které však netrvalo dlouho. Při další návštěvě mě pan doktor sdělil, že zlepšení bylo pouze dočasné a rakovina se stále rozšiřuje. Jako další léčebný prostředek navrhl injekce do hlavy, ale jejich obratu k lepšímu nevěřil.

V té době jsem už byla doslova zoufalá a 2x - 3x denně jsem se modlila růženec a Korunku. Věřila jsem, Pane Ježíši a Panno Maria, že nás neopustíte. Útěchou a zdrojem síly mi bylo evangelium podle Lukáše 11,9-13: „Proste a bude vám dáno, hleďte a naleznete...“

Dnes je můj chlapec zdravý a chodí pouze na kontroly. Nehrozí mu už žádné nebezpečí, za což vděčíme pouze Vám.

Na podzim chceme vstoupit do svazku manželského. Tak věřím a prosím Vás o to, abyste nás svou přítomností a milostí provázeli celým životem.

Za vše nevýslovně děkuje

G. S.

Marie K.

*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*

● 5. dubna, na Květnou neděli, u příležitosti každoročního dne mládeže, předal Svätý otec mládeži kříž se slovy: „Ode dneška bude Kříž putovat po italských diecézích až do dne mládeže v roce 2000..., s novým tisíciletím se vydá na cestu celým světem. Bude tak ukazovat, že Kříž jde s mladými a mladí jdou s Křížem.“

RN 6/98

● Arcibiskup Tadeáš Kondrusiewicz znovu vysvětil kostel ve Volgogradě, bývalém Stalingradu. Byl postaven v roce 1899 a po uvěznění místního faráře v r. 1928 sloužil jako kulturní dům pro železničáře. Je to 24. kostel, který byl vysvěcen v evropské části Ruska po pádu komunismu.

„La Nuova Europa“ 2/98

● V letošním dopise pro kněze na zelený čtvrtek papež Jan Pavel II. poukázal na to, že „kněz je povolán k tomu, aby stále připodobňoval své *fiat* k Mariinimu *fiat*, a dovolil tím, jako Ona, aby ho vedl Duch Svätý“. Nejsvětější Panna „ho podepře při volbě evangelijní chudoby“, uschopní ho ke službě bratřím, mezi jinými k jejich výchově na základě evangelijních hodnot, a „pomůže přijmout dar čistoty jako projev největší lásky“.

RN 6/98

● Půl miliónu dětí ve Rwandě žije bez jakékoliv péče ze strany dospělých, informovala o tom organizace pro pomoc dětem UNICEF. Podle názoru této organizace většina osamocených dětí ztratila své rodiče při masakrech v roce 1994 nebo při útěku do sousedních zemí. Osamocené děti nej-

Chci poděkovat Pánu Bohu a Panně Marii Medžugorské za přimluvu, že se mojí dceři (v cizině) narodil zdravý chlapeček David - Josef. Je to po třech letech a usilovných modliteb. Když před rokem o výtouženě děťátko přišla, přijali jsme to jako vůli Boží, ale naděje ve Tvoji pomoc a přimluvu, Neposkvrněná Panno Maria, nás neopustila. Já i moje dcera jsme členky „Rytířstva“ již několik let a nosíme zázračnou medailku.

Děkujeme Ti Matičko Boží z celého srdce za Tvoji přimluvu a prosíme o další ochranu.

Chvála Kristu a Panně Marii vděčná

častěji žijí v krajní bídě ve zničených domovech nebo ve vlastnoručně vyrobených chýších. Jsou vystaveny násilí a vykořisťování. Bylo odhadnuto, že takových „obydlí“ je ve Rwandě na 85 tisíc. Jak informoval UNICEF, ze tří čtvrtin jsou obývány děvčaty ve věku od 10 do 18 let, jež žijí ve stálém strachu ze znásilnění a nucení k prostituci. UNICEF poukázal na to, že rwandská vláda zcela ignoruje situaci osiřelých dětí.

RN 5/98

● Jezuita o. Henri de Laulanié zavedl na Madagaskaru „zelenou revoluci“ zlepšeným způsobem pěstování rýže, a to bez mechanizace a bez umělých hnojiv. Zlepšení spočívá pouze ve vhodném přesazování a okopávání. Před tím se z hektaru sklídilo 2 tuny rýže (k zasetí bylo třeba 40-80 kg), nyní je možné sklídit 8 tun (přitom k zasetí je třeba 4 kg).

„Esprit et Vie“ 19.2

● Bulharský parlament přijal zákon, díky kterému nejsou připuštěni na vedoucí místa ve státní administrativě bývalí pracovníci státní bezpečnosti a komunistické nomenklatury.

Zródlo 23/98

● Litevská vláda navrhuje, aby bývalí vyšší funkcionáři KGB nemohli pracovat v bankách, pojišťovacích společnostech a v jiných finančních institucích a také v zabezpečovacích službách.

Zródlo 23/98

OBSAH

Pravá velikost	3
Život sv. Františka z Assisi	4
Petr našich dnů	7
Rytířstvo Neposkvrněné - Veřejným mezinárodním sdr.	9
Apoštolát skrze živé slovo	10
Obrácení Emila Zoly	12
Trumfy předmanželské čistoty	12
Démonický plán na zničení rodiny	14
Výročí zjevení v L'le Bouchard	16
Před svatostánkem	17
Posvěcený čas	18
Nad turínským plátnem	20
Prorocký sen	23
Mariánské sousoší v Českých Budějovicích	24
Svatý František a kostelík Panny Marie Andělské...	26
Milý otče Otmare	27
Kněží ve vojenském mundúru	28
Učíme se žít s Ježíšem	28
Jízda autem	30
Dopisy čtenářů	31
Poděkování	32
Zprávy	33
Obsah	34

Immaculata - Neposkvrněná

(dvouměsíčník) 4/1998, ročník VII.

ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho

č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR 6202.

Podávání novinových zásilek povoleno

Oblastní správou pošt v Brně č.j.:

P/2-4363/93.

Vydávají: Bratří minorité**Nakladatelství:** Konvent minoritů v Brně. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.**Bankovní spojení:** Union banka, a. s., Brno, číslo konta: 91400033 / 3400Bezhotovostní platby **vždy** opatřte var. symbolem, což je „vaše číslo“(IČP)**Cena se rovná výrobním nákladům t. j. 9,50 Kč/1výtisk.** Předplatné na rok 1998: Dobrovolné dary.**Tyto je možno zasílat na adresu:**Konvent minoritů v Brně
Minoritská 1, 602 00 Brno,**Čtenáři ze Slovenska****mohou posílat předplatné na adresu:**

Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně.

Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vytištěné v levé horní části svého adresního lístku za slovy „**vaše číslo**“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.15 hod a v 19.30 hod *

* slovensky v 5.30 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno a okolí 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chce se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Ode-vrzej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

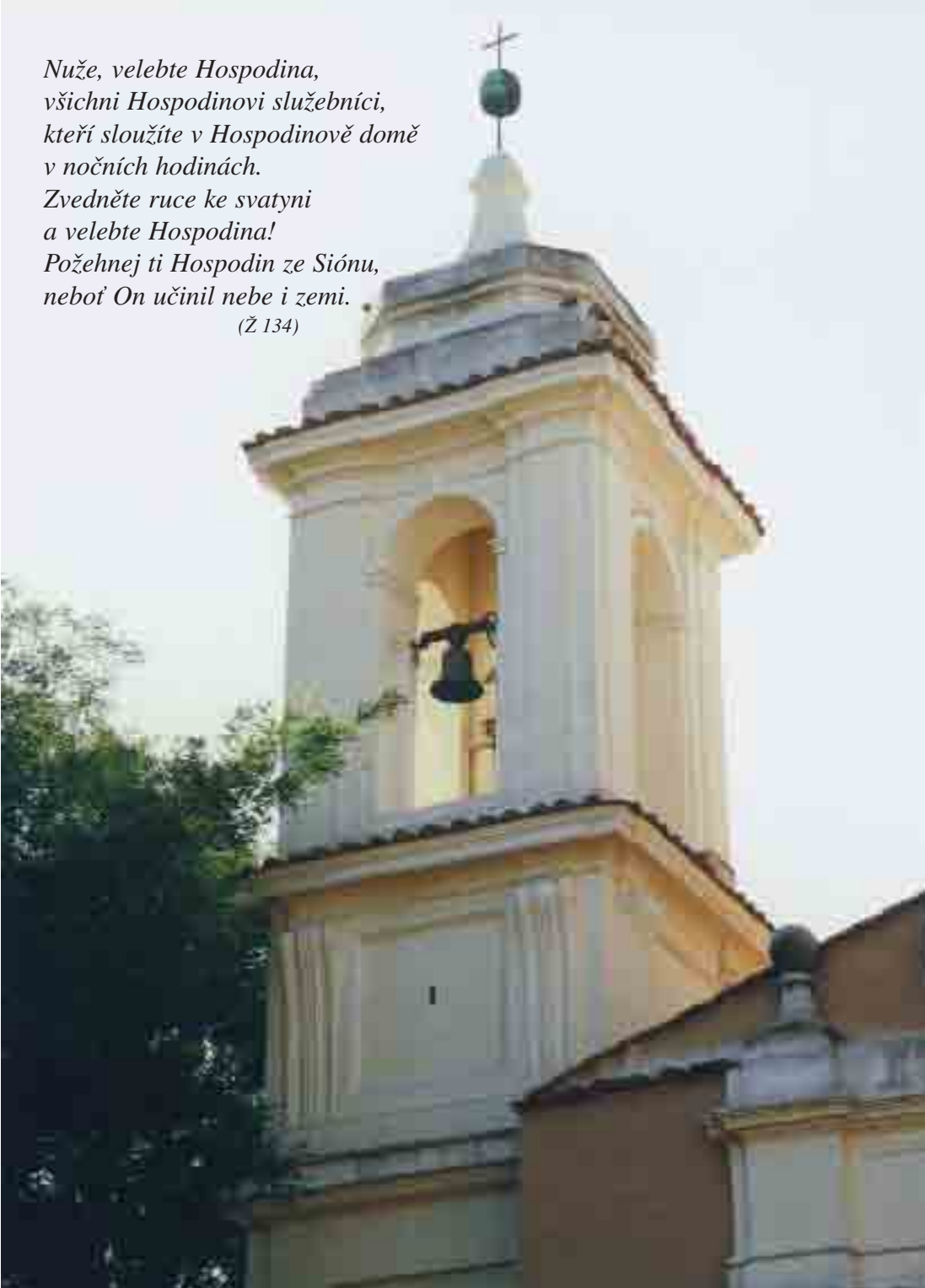
Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

*Nuže, velebte Hospodina,
všichni Hospodinovi služebníci,
kteří sloužíte v Hospodinově domě
v nočních hodinách.*

*Zvedněte ruce ke svatyni
a velebte Hospodina!*

*Požehnej ti Hospodin ze Siónu,
neboť On učinil nebe i zemi.*

(Ž 134)

***Můžeš mít radost ve svém srdci
každou hodinu a každý den...***